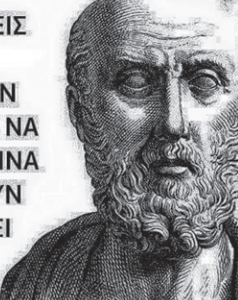

**ΠΡΙΝ ΘΕΡΑΠΕΥΣΕΙΣ
ΚΑΠΟΙΟΝ,
ΡΩΤΗΣΕ ΤΟΝ ΕΑΝ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΝΑ
ΑΦΗΣΕΙ ΟΛΑ ΕΚΕΙΝΑ
ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΝΟΥΝ
ΝΑ ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΕΙ**

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΑΓΩΝΑΣ

“Αγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΓ ΔΡ. ΦΥΛΛΟΥ 269 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ:
**Κρυψίνια και άγνοια εντός
και εκτός της Ιεραρχίας**

**ΣΧΙΣΜΑ
ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ**

- Στο άκρο η σύγκρουση Φαναρίου - Μόσχας για το αυτοκέφαλο της Ουκρανικής Εκκλησίας
- Ανεξέλεγκτες οι θρησκευτικές προεκτάσεις του γεωπολιτικού πόκερ ΗΠΑ - Ρωσίας

Για λόγους ιστορικούς και κοινοποιή-
σης στον πιστό λαό των όσων διημείφθη-
σαν στην έκτακτη σύγκληση της Ιεραρχί-
ας της Εκκλησίας της Ελλάδος το Σάβ-

συνεχίζεται στη σελ.2,5

**ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ
ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ**
(Ένας εκ των 12 διωχθέντων)

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΜΗΝΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟ)
Ο Δήμαρχος Καλα-
βρύτων με ένα συγκινη-
τικό έγγραφο που έστει-
λε στην Ιεράν Σύνοδον
της Εκκλησίας της Ελ-
λάδος στις 15 Οκτωβρί-
ου 1947 αναφέρει για
την προσφορά και τη θυ-
σία του π. Κωνσταντίου

για την Πόλη των Καλαβρύτων:
«Προς την Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας

συνεχίζεται στη σελ. 5

**ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ**

συνεχίζεται στη σελ. 6

“ΜΑΚΑΡΙΑ Η ΟΔΟΣ, Η ΠΟΡΕΥΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ”
† Αντώνιος Ιωαννίδης

Ο κυρ Αντώνης
δέχθηκε το μεγά-
λο κάλεσμα. Η σπι-
γή αυτή είναι μονα-
δική για όλους μας.
Δεν γίνονται διακρί-
σεις ηλικίας, μορ-
φώσεως, πλούτου,
φυλής, αξιωμάτων,
ούτε εξαγοράζεται η
ώρα αυτή με τίποτα. Είναι σκληρός ο θάνα-
τος, αλλά είναι δώρο της αγάπης του Θεού
προς τον άνθρωπο. Είναι ο σπόρος της αθα-
νασίας

συνεχίζεται στη σελ. 3

Άλλος για Ελλάδα

ΕΧΟΥΜΕ άτυπο ΠΟΛΕΜΟ

« Δεν χρειάζεται
να κάνουμε
πόλεμο με τους Έλληνες.
Αρκεί να τους στείλουμε
μερικά εκατομμύρια
(μουσουλμάνους) από
την άλλη μεριά
και να τελειώσουμε
πια με αυτούς »

(Υλοποιείται τώρα
το δόγμα Τουρ. Οζάλ)

συνεχίζεται στις σελ. 2, 4

ΕΝΑΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
π. Ανάρχυρος Σταματόπουλος
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ στα 25 χρόνια από την κοιμήσή του
(Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΑΡΙΣΑΣ π. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ)

Ο π. Ανάρχυρος (Σταμα-
τόπουλος) είναι μία ιστο-
ρία, ένα πέρασμα, που άφη-
σε πίσω του βαθιά τυπώμα-
τα. Η δική μας γενιά που
τον γνώρισε και τον παρα-
κολούθησε, συνεχίζει να
ακούει μέχρι και σήμερα το

χτύπο της γνήσιας εκκλησι-
αστικής διακονίας και της
ακόρεστης αγάπης του.
Τώρα που ο π. Ανάρχυ-
ρος είναι “χθες”, είναι πα-
ρελθόν, η 29η Σεπτεμβρί-
ου 2019 μας τον έφερε στο
“σήμερα” μετά από 25 χρό-

νια. Την ημέρα αυτή – με το
μνημόσυνο στο Μητροπολι-
τικό Ναό του Αγίου Αχιλλεί-
ου – ζωντάνεψαν οι αναμνή-
σεις από το καταπληκτικό
έργο που άφησε πίσω του,

συνεχίζεται στη σελ.8

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα
διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν
τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

**Α) ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΟΛΕΣ ΟΙ “ΕΞΟΥΣΙΕΣ” ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ
ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ**

**Β) ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ
ΕΠΙΑΣΕ ... “ΚΟΤΣΟΥΣ”**

συνεχίζεται στις σελ.3

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2019) 46ο μέρος
ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμεινε! Και τι απόχινε...

Ο Αρχιεπίσκοπος
Σεραφείμ και
οι... “ κλειδω-
σαν “ απ’ έξω την δια-
χείριση της Εκκλησια-
στικής περιουσίας και
ενώ μέσα γίνονταν το
πάρτι, ο καθένας “άγι-
ος” ξεπούλαγε, ό,τι ήθε-
λε και όσο ήθελε.
Η τεράστια Εκκλησια-
στική περιουσία πού,
επί Ιερωνύμου Α΄ έφθα-
νε να καλύψει όχι μόνο
την εφημεριακή μισθο-
δοσία αλλά και όλες
της υπόλοιπες δαπά-
νες-διοικητικές, ιδρυμά-
των,εξωτερικής ιεραπο-
στολής...-εξανεμιστήκε!.

συνεχίζεται στις σελ.7

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΤΟ ΦΩΝΑΖΟΥΝ & ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΔΕΙΛΙΑΖΟΥΝ...

Η Ρωσίδα Τατιάνα Γκορίτσε-
βα, διωγμένη από το παλαιό σο-
βιετικό καθεστώς, στο βιβλίο της
«Είναι επικίνδυνο να μιλάς για το
Θεό» (εκδ. «Τήνος» 1987 σελ.
110-111) γράφει τα εξής ενδιαφέ-
ροντα: «Παντού (στη Δύση) συνα-
ντάμε τον ενοχλητικό κόσμο της
διαφημίσεως, αυτόν τον ανάπο-
δο κόσμο. Στον κινηματογράφο για παράδειγ-
μα (πολύ περισσότερο στην τηλεόραση σήμε-

ρα), μιλάνε για ευτελή πράγματα,
διαφημίζουν ένα απορρυπαντικό,
μια οδοντόβουρτσα με μια φωνή
τόσο μυστηριώδη, τόσο υποβλη-
τική σαν να επρόκειτο για κάτι ση-
μαντικό, ουσιαστικό κι απαραίτη-
το. Αλλά, όταν πρόκειται για κάτι
που είναι αληθινά απαραίτητο για
όλους, όπως η ψυχή, το νόημα της
ζωής, η σωτηρία, ακόμα και οι ιερείς ντρέπονται
να μιλήσουν γι’ αυτό. Πράγματι βρίσκομαι στον

κόσμο των καθρεπτών που παραμορφώνουν.
»Θυμάμαι έναν ιερέα σε μια εκδρομή στη
Γερμανία, που είχε οργανωθεί από μια ενορία
χωριού. Κατά την διάρκεια των δύο ημερών που
διήρκεσε η εκδρομή, ο νέος ιερέας -αθλητικός
και χαρούμενος- μας μίλησε για όλα- για αερο-
πλάνα και ποδόσφαιρο, για τις εκλογές και την
διατροφή- γέλασε πολύ, προσπάθησε να ψυχα-
γωγήσει όλο τον κόσμο. Με λίγα λόγια ήταν σαν
έναν υπεύθυνος ψυχαγωγίας, ενώ ο τόσο όμορ-
φος κόσμος πίσω από τα τζάμια, με τις απότο-

συνεχίζεται στη σελ. 6

Ευρηματική και ταυτόχρονα προβληματική η εποχή που ζούμε ως πολίτες στη χώρα μας. Άνεμος τυφωτικός καταλύει τα διαχωριστικά τείχη που οριοθετούσαν ίσαμε τον εικοστό αιώνα τις εθνικές, θρησκευτικές, πνευματικές και πολιτιστικές ιδιαιτερότητες της ελληνικής κοινωνίας.

Η μηχανή της Νέας Τάξης Πραγμάτων – παγκοσμιοποίηση – μελετημένη στα μυστικά-σκοτεινά κέντρα αποφάσεων που λειτουργούν στις υπερδυνάμεις, απορρυθμίζουν προγραμματισμένα, ολοένα και περισσότερο, τη ζωή της παραδοσιακής εθνικής κοινωνίας μας.

Οι τολμηρές – για την ακρίβεια θρασύτατες – επεμβάσεις στα ενδότερα θησαυροφυλάκια της πνευματικής και της θρησκευτικής μας αυτοσυνειδησίας, διακόπτοντας την ιστορική συνέχεια και προξενώντας ΣΟΚ στην κοινωνία που είχε προσαρμοστεί και αναπαύονταν στο κλίμα της παραδοσιακής και αδιαπραγμάτευτης εθνικότητας και θρησκευτικότητας, έφεραν τα άνω κάτω. Η πλειοψηφία όμως γαλουχημένη και συνηθισμένη να πορεύεται στα

μου. Από την μια μεριά έχουμε την “ευρωπαϊκή Ένωση” που μας σάλπιζε σ’ όλους τους τόπους της προπαγανδιστικής κλίμακας, ότι θα μας απάλλαζε από τα γαμψά νύχια της φτώχειας και της στέρησης μετά την κόλαση του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και τον διχαστικό εμφύλιο, και θα μας εξασφάλιζε τη σταθερή... “**άνοδο του κατά κεφαλήν εισοδήματος**”. Στην κατάσταση της εξαθλίωσης που βρισκόμασταν, το σύνθημα έπεσε σαν ευλογία πρωινής δροσιάς στο στεγνό και φριγανισμένο χώμα.

Απονήρευτοι και με την κρυφή ελπίδα ότι ήταν μια προσφορά αγάπης από τους Ευρωπαίους “φίλους μας” για τους αγώνες των Ελλήνων να σταματήσουν τις ναζιστικές μπότες, που, όπου περνούσαν έλιωναν την ανθρωπιά και στραγγάλιζαν την αξιοπρέπεια, κάναμε όνειρα. Δυστυχώς ο λαός μας περπάτησε το δρόμο του μαρτυρίου και πλήρωσε με το πιο ακριβό τίμημα (κλάμα και αίμα) τη ναζιστική θηριωδία.

Πεινασμένοι και ταλαιπωρημένοι δεχθήκαμε τη συμπαράσταση και την οικονομική ενίσχυση που μας έδιναν άλλοτε με τη μορφή δωρεάς, μέσω κάποιων προγραμμάτων, και άλλοτε με το πρόσημα του δανείου.

Οι... μεγάλοι μας μπόλιαζαν με την νοοτροπία τους και μας διέφθειραν με τον πλούτο τους. Με το ένα χέρι μας έδιναν τη βοήθεια και με το άλλο μας την άρπαζαν, προπαγανδίζοντας την ευμάρεια και την αλόγιστη σπατάλη, πουλώντας μας τα χρήσιμα και τα άχρηστα προϊόντα της βιομηχανίας των.

Δεν υποπτευθήκαμε, πως πίσω από τον όγκο της βοήθειας κρύβονταν ο δαίμονας της υποδούλωσης. Στην πραγματικότητα με κάθε παροχή τους, μας έκαναν περισσότερο δούλους. Μείνουμε να θωπεύουμε τη σάρκα, να την τρέψουμε με πλησμονή και να την μαλθακοποιούμε με την αφειδώλευτη προσφορά των ανέσεων.

Μέχρι που ήρθε, προ δεκαετίας, η τρομερή κρίση της χρεωκοπίας όλου του καταναλωτικού συστήματος. Η κατάρρευση της οικοδομής υπήρξε ακαριαία, διότι τη χτίσαμε σε σαθρά θεμέλια. Κυριολεκτικά στήσαμε ένα οικοδόμημα που έδειχνε εντυπωσιακό, αλλά ήταν στημένο πάνω στην άμμο.

Ήταν τόσο καλοστημένος ο μηχανισμός, που δούλεψε αυτόματα. Και τώρα μας σέρνουν “αχμάλωτους” φορώντας μας το πανομοιότυπο ρούχο της δικής τους νοοτροπίας (σύμφωνο συμβίωσης, ομοφυλοφιλία, αντιρατσιστικό νόμο, κατάργηση της Κυριακής αργίας, κατάργηση σχολικών εορτών, της υπηκοότητας, το θρήσκευμα, την επιβολή του “ουδετερόθρησκου” κράτους, την κατάργηση των Χριστιανικών συμβόλων, την επιβολή γάμων μεταξύ ομοφυλόφιλων και δεκάδες ακόμα κόπιες κακόγουστες) ώστε να περπατά-

βατο, 12 Οκτωβρίου 2019, δημοσιεύονται έγκυρα στοιχεία, που συνελέγησαν από τον υπογράφο. Όπου υπάρχουν εισαγωγικά είναι αυτοί οι λόγοι που ελέχθησαν, ή αποσπάσματα κειμένων που εγράφησαν. Το παρόν είναι το πρώτο μιας σειράς κειμένων. Το πρώτο αφορά στα αισθήματα κρυψίνιας και στην άγνοια του Ουκρανικού θέματος που κυριάρχησαν μεταξύ των περισσότερων Μητροπολιτών.

Στη συνεδρίαση για το Ουκρανικό διάχτυο ήταν το αίσθημα κρυψίνιας και ο φόβος μη μαθευτεί κάτι εκτός της αιθούσας, πέρα από το σχετικό δελτίο Τύπου. Η δικαιολογία ήταν πως διαστρεβλώνονται τα όσα λέγονται ή συμβαίνουν στην Ιεραρχία. **Ο Σεβ. Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος** χαρακτήρισε «πολύ σημαντική επιτυχία» το ότι δεν διέρρευσε στα ΜΜΕ το περιεχόμενο της πρότασης των δύο Συνοδικών Επιτροπών για το Ουκρανικό. Ο υπογράφων σημειώνει ότι ο ίδιος αμέσως μετά την συνεδρίαση του Μαΐου 2019 έγραψε στον ημερήσιο και στον ηλεκτρονικό Τύπο το τι συζητήθηκε, το ότι επικράτησε η αντίληψη να μην πικραθεί το Φανάρι και πως τα μέλη τους κατέληξαν ότι το θέμα είναι ουσιαστικά πολιτικό και επομένως θα έπρεπε να ικανοποιηθούν οι σύμμαχοι της χώρας, που για λόγους γεωπολιτικούς υποστηρίζουν την αποκοπή της Εκκλησίας της Ουκρανίας από το Πατριαρχείο της Μόσχας. Ως προς την κρυψίνια, ο **Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος** σημείωσε στην Ιεραρχία **ότι πρέπει θέματα όπως το Ουκρανικό να μην βγαίνουν προς τα έξω** και να μην πληροφορείται ο λαός για το τι διημιέφθη σε Αυτήν, «για να μην γίνεται στους Μητροπολίτες εσωτερικό και εξωτερικό bullying». Για την περίπτωση επικαλέστηκε τον μακαριστό Μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνο και είπε ότι έλεγε «Παίρνουμε τα λεξίδια και τα κάνουμε ξιφίδια».

Ο φόβος της κριτικής, που απέπνευσε ο λόγος του Μητρ. Νέας Κρήνης, προβάλλει το κοινό αίσθημα των περισσότερων Μητροπολιτών, ακόμη και των νέων στην ηλικία και στην αρχιεροσύνη. Δεν ανέχονται, δεν αντέχουν την κριτική. Από την ώρα που ανυψώθηκαν στο ύπατο εκκλησιαστικό αξίωμα του Επισκόπου δέχονται μόνο κολακείες και επαίνους. Η αλήθεια τους ενοχλεί. Η παντογνωσία τους διακρίνει. Η αποκοπή από το λαό και η κρυψίνια τους κάνει απόκοσμους. Αγνοούν τα λόγια του Ιησού ότι αποτελεί ο καθένας τους «πόλη επάνω όρους κειμένη», και πώς οφείλουν να δώσουν λόγο στο λαό για την αναταραχή που προκαλούν. (Πρ. ιθ' 40).

Πλην της κρυψίνιας φανερή στη συνεδρίαση της Ιεραρχίας για το Ουκρανικό ήταν η άγνοια του θέματος από τους περισσότερους Μητροπολίτες. Την άγνοιά τους αποκάλυψε με γλαφυρότητα ο **Μητροπολίτης Ηλείας Γερμανός** στην ομιλία του. Η διαπίστωσή του ήταν ότι ο ίδιος και τα άλλα μέλη της Ιεραρχίας δεν ενημερώθηκαν επί του Ουκρανικού στον βαθμό που απαιτούσε ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, με το οποίο τίθεται σε κίνδυνο η ενότητα όλης της Ορθοδοξίας. Ο **Μητροπολίτης Ηλείας** διερωτήθηκε εξάλλου ποιο ήταν το έργο της Επιτροπής Διορθοδόξων, αφού δεν κατέθεσε δική της πρόταση, ούτε ο Πρόεδρος της υπέγραψε το κείμενο της Επιτροπής Νομοκανονικών.

Ο Πρόεδρος της Επιτροπής Διορθοδόξων **Μητροπολίτης Δημητριάδος Ιγνάτιος** απάντησε στον Σεβ. Ηλείας ότι δεν κατέθεσε πρόταση, διότι εξητήθη από τη Σύνοδο το Ουκρανικό να εξετασθεί μόνο από νομοκανονικής πλευράς. Γι' αυτό και το υπέγραψε μόνο ο πρόεδρος της Επιτροπής Νομοκανονικών, **Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Δαμα-**

σκηνός, που έχει και τα πρεσβεία Αρχιεροσύνης. **Ο Σεβ. Πειραιώς Σεραφείμ** του παρατήρησε ότι η Επιτροπή Διορθοδόξων είχε σημαντικό έργο να επιτελέσει και δεν το επιτέλεσε. Συγκεκριμένα θα έπρεπε να πληροφορηθεί από τα Πατριαρχεία και τις Αυτοκέφαλες Εκκλησίες τους λόγους για τους οποίους δεν αναγνωρίζουν τους σχισματικούς και αχειροτόνητους κληρικούς της Ουκρανίας και να ενημερώσει σχετικά τα μέλη της Ιεραρχίας, για να έχουν αυτή

πλήρη εικόνα της κατάστασης στην Ορθόδοξη Εκκλησία και να αποφασίσουν με γνώση όλων των στοιχείων. Σημειώνεται ότι οι λόγοι άρνησης της αναγνώρισης, που αναφέρονται σε αποφάσεις, επιστολές και δηλώσεις Προκαθημένων και Συνοδών έχουν εκκλησιολογική και νομοκανονική βάση. Η Επιτροπή Διορθοδόξων, με την αδράνειά της, δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα στην υποστήριξη της ειλημμένης, μετά τη συνάντηση Βαρθολομαίου – Ιερωνύμου στα Οινόφυτα και στην Αθήνα, απόφασης για το Ουκρανικό.

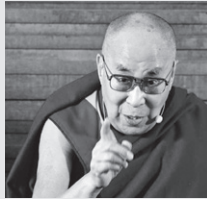
Ο **Μητροπολίτης Ηλείας** έθεσε και ένα ακόμη σοβαρό ζήτημα. Όπως είπε δεν εδόθησαν στα μέλη της Ιεραρχίας, προς ενημέρωσή τους, τα πρακτικά της συζήτησης στη ΔΙΣ για το Ουκρανικό. Επίσης δεν εδόθησαν στους Μητροπολίτες τα Πρακτικά των δύο κοινών συνεδριάσεων των δύο Επιτροπών. Άφησε μάλιστα ένα ερωτηματικό αν στα εν λόγω Πρακτικά περιελήφθησαν όλα όσα συζητήθηκαν στις δύο αυτές συνεδριάσεις, όπως επίσης αν το υπόμνημα – πρόταση, που κατέθεσε ο Πρόεδρος της Επιτροπής Νομοκανονικών στη Σύνοδο, συζητήθηκε και εγκρίθηκε από τα μέλη των δύο Επιτροπών. Αυτά ο κ. Γερμανός τα ανέφερε, όπως είπε, γιατί από την πείρα του γνωρίζει ότι στις Επιτροπές άλλα συζητούνται και άλλα γράφονται στα Πρακτικά, όπως επίσης άλλα ο εκάστοτε Πρόεδρος αναφέρει στην Ιερά Σύνοδο, από αυτά που αποφασίστηκαν στην Επιτροπή. Ο **Μητροπολίτης Ηλείας** με το δεδομένο ότι τα μέλη της Ιεραρχίας εκaloύντο να αποφασίσουν για ένα θέμα που δεν εγγωρρίζαν πρότεινε η Ιεραρχία της 12ης Οκτωβρίου να θεωρηθεί μόνο ενημερωτική και να συγκληθεί μια νέα, στην οποία οι Μητροπολίτες ενημερωμένοι να αποφασίσουν για το πρακτικό. Η πρόταση του Σεβ. δεν συζητήθηκε στην Ιεραρχία και δεν ελήφθη δια ψηφοφορίας απόφαση επί αυτής.

Τα όσα είπε ο Σεβ. Ηλείας έχουν βάση. Από τα πράγματα δεν φαίνεται ότι υπήρξε κοινή συνεδρίαση των δύο Επιτροπών για να εγκριθεί το κείμενο, πριν το καταθέσει ο Σεβ. Διδυμοτείχου στην Σύνοδο. Οι δύο Επιτροπές (Νομοκανονικών και Διορθοδόξων) συνεδρίασαν μαζί δύο φορές, στις 13 Μαρτίου και στις 22 Μαΐου του 2019. Το υπόμνημα φέρει ότι εγράφη στις 30 Μαΐου, δηλαδή ΜΕΤΑ τις δύο συνεδριάσεις των Επιτροπών. Ο Σεβ. Διδυμοτείχου στο έγγραφό του αναφέρει ότι στις 22 Μαΐου συζητήθηκε και ενεκρίθη το υπόμνημα του κ. Βλ. Φειδά. Όμως το τελικό κείμενο, όπως ο ίδιος το συνέταξε, φαίνεται πως δεν ήταν υπόψη των μελών των δύο Επιτροπών. Εκτός αν ήταν αυτούσιο το κείμενο του κ. Φειδά...

Εντυπωσιάζει το γεγονός ότι στην πρώτη συνεδρίαση της μικτής Επιτροπής παρουσιάστηκε μια σωρεία εγγράφων, που ήταν ανθρωπίνως αδύνατο στον λίγο χρόνο της συνεδρίασης να μελετηθούν και να σχολιαστούν. Είναι επίσης αξιο απορίας ότι δεν παρουσιάστηκε στα μέλη και επομένως δεν συζητήθηκε η δημοσιευμένη αλληλογραφία μεταξύ του Οικουμενικού Πατριάρχου και του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας. Η ανάθεση στον κ. Φειδά της σύνταξης υπομνήματος αποδεικνύει ότι ήταν προελημμένη η απόφαση να

«Η ΕΥΡΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ» (Δαλάι Λάμα)

Ο Δαλάι Λάμα, είναι ο πνευματικός ηγέτης των Βουδιστών, και ζει ως πρόσφυγας στην Ινδία μετά τη φυγή του από το Θιβέτ το 1959.

Ο Δαλάι Λάμα, είναι ο πνευματικός ηγέτης των Βουδιστών, και ζει ως πρόσφυγας στην Ινδία μετά τη φυγή του από το Θιβέτ το 1959.

Σε συνέντευξη που έδωσε στο BBC – παρότι και ο ίδιος είναι πρόσφυγας – διατύπωσε μια άποψη που πραγματικά σοκάρισε λαούς και κυβερνήσεις.

«Η Ευρώπη είναι για τους Ευρωπαίους υποστήριξη, και αν οι μετανάστες δεν επιστρέψουν στις χώρες τους τότε η Ήπειρος μπορεί να γίνει «μουσουλμανική και αφρικανική».

Και για να δικαιολογήσει την άποψή του συνέχισε: «Οι Ευρωπαϊκές χώ-

ρες πρέπει να υποδεχθούν τους πρόσφυγες και να τους δώσουν εκπαίδευση και κατάρτιση, με στόχο να επιστρέψουν στις χώρες τους με συγκεκριμένες δεξιότητες και δυνατότητες».

Σε ερώτηση: «Τί πρέπει να συμβεί σε όσους θέλουν να παραμείνουν στις χώρες υποδοχής», απάντησε: «Ένας περιρισμένος αριθμός δεν αποτελεί πρόβλημα, αλλά ολόκληρη η Ευρώπη θα γίνει τελικά μουσουλμανική ή αφρικανική χώρα αν παραμείνουν – δεν είναι δυνατόν».

Τα λέει αυτά, ποιος; Ένας ηγέτης που είναι και ο ίδιος πρόσφυγας!

Στην τελευταία τριακονταετία έχουν γραφεί και περάσει στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και στα κέντρα αντιπαράταξης τόσα κείμενα μαχητικά, ως και εμπρηστικά, εναντίον της θρησκείας και του Έθνους που συλλέγοντάς τα αποτελούν τεράστιο όγκο πολεμικού υλικού ικανό να καταλύσει και τα πιο ανθεκτικά κάστρα των συνειδήσεων και να ισοπεδώσει (ανθρωπίνως) τον Ορθόδοξο Ελληνικό ιστορικό χώρο αποβλέποντας στην ανύψωση της νέας Βαβέλ.

Αγωνίζονται λυσσαλέα να εξαλείψουν θρησκείες, έθνη και παραδόσεις αντικαθιστώντας με αλλόκοτο, απρόσωπο και άβουλο συνονθύλευμα, γεγονός που βλέπουμε σήμερα να είναι σε πλήρη εξέλιξη. Οι προσπάθειες εξάλειψης των αντιστάσεων υπήρξε θέμα από παλιά, διότι είχαν αντιληφθεί και τις πηγές που κρατούσαν τους λαούς και ιδιαίτερα τους Έλληνες, ξύπνιους και αντιδραστικούς. Έτσι ο Χ. Κίσιγκερ – πριν 50 χρόνια – είχε δηλώσει: «**Οι Έλληνες είναι αναρχικοί και δύσκολα κουμαντάρονται. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να χτυπήσουμε βαθιά τις πολιτισμικές τους ρίζες... εννοώ βέβαια να χτυπήσουμε τη γλώσσα τους, τη θρησκεία τους, τα πολιτισμικά και ιστορικά τους αποθέματα...**».

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΗΣ “ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ” Η Ελλάδα διέρχεται το μεγαλύτερο κίνδυνο από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέ-

συνέχεια
από την
τηλέδοξα

“ΜΑΚΑΡΙΑ Η ΟΔΟΣ, Η ΠΟΡΕΥΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ”

† Αντώνιος Ιωαννίδης

νασίας που σπείρεται στη γη. Είναι το εργαστήρι της φθαρτής ζωής, το τέλος και η κατακλείδα των πνευματικών μας αγώνων.

Ο “Αγώνας” θεωρεί τιμή και επιβεβλημένο να γράψει δύο λόγια γεμάτα αγάπη και σεβασμό για τον γενναίο αυτό αγωνιστή.

Οφείλουμε ευγνωμοσύνη στον Κύριο, διότι, κοντά στα άλλα, μας αξίωσε να γνωρίσουμε και να συνδεθούμε με έναν άνθρωπο που μαθήτευσε το “εὐ αγωνίζεσθαι” παρά τους πόδας του μεγάλου αγωνιστή π. Αυγουστίνου Καντιώτη, ο οποίος, περνώντας από την Λάρισα στα δύσκολα χρόνια (1947-48) ως στρατιωτικός ιεροκήρυκας, άφησε βαθειά τα σημάδια της παρουσίας του ώστε να μείνει άσβηστη η μνήμη του μέχρι και σήμερα.

Η συνάντησή του αυτή με τον π. Αυγουστίνου μετέβαλε άρδην την πορεία του στην Αθήνα που σπούδαζε μηχανολόγος. Αλλά και στη συνέχεια, όταν υπηρέτησε στο πολεμικό ναυτικό ως μηχανικός στο καράβι “ΑΒΕΡΩΦ”, έγινε ο πιστός “μαθητής” του. Στους αγώνες – Καρναβάλι Πάτρας, μεταθετόν επισκόπων, εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, καλλιτεία... – ο Αντώνης ήταν στην πρώτη γραμμή, πάντα δυναμικός και ακούρατος. Ποτέ δεν δυσανασχέτησε, ποτέ δεν δίστασε, ποτέ δεν υπαναχώρησε σε αντιξοότητες και δυσκολίες. Πάντα αισιόδοξος και χαμογελαστός, πάντα με την καλή κουβέντα, υπάκουος στις προτροπές του γέροντα, αλλά και αυστηρός εκεί που έπρεπε.

Τα περισσότερα πολλά. Είναι αδύνατον σε λίγες γραμμές να παρουσιάσουμε τα αγωνιστικά διαμάντια που έκρυβε μέσα του, που ελπίζουμε τώρα να λαμπυρίζουν στον Ουρανό.

Για την ιστορία, θα αναφερθούμε σ’ ένα από τα πολλά που έγιναν στην Αθήνα και κάποια στη Λάρισα για να τα γνωρίσουν οι νέοι και να προβληματίζονται οι παλαιότεροι.

Την δεκαετία του ’50 παρουσιάστηκε ένα νέο φρούτο, άγνωστο προς τα χρηστά ήθη και έθιμα της ελληνικής κοινωνίας, που τα Μέσα Ενημέρωσης το πρόβαλαν υπέρ τω δέον. Ήταν τα **καλλιτεία!** Ο π. Αυγουστίνος στη νέα εξέλιξη αντιτάχτηκε σθεναρά. Τα έβαλε με όλο το κατεστημένο χωρίς καμιά συμπαραστάση από την διοικούσα Εκκλησία.

Στις 29 Αυγούστου 1953, ημέρα Σάββατο, θα πραγματοποιούνταν καλλιτεία στον Πειραιά, στο κινηματοθέατρο “Πάλλας” (Πασαλιμάνι) για την ανάδειξη της “Miss-Πειραιά”, γι’ αυτό η περιοχή αστυνομικοκρατούνταν, σαν ένα απόρθητο φρούριο. Και όμως, κατόρθωσαν να εισχωρήσουν κάμποσοι – καμουφλαρισμένοι νέοι όταν τα μεσάνυχτα (12:05 μ.μ.) εμφανίστηκαν στη σκηνή οι καλλονές που διεκδικούσαν τον τίτλο. Το τι έγινε δεν περιγράφεται! Τα καλλιτεία διακόπηκαν και η αστυνομία συνέλαβε 11 άτομα και τα οδήγησε στα κρατητήρια. Μόλις πληροφορήθηκε ο π. Αυγουστίνος το περιστατικό, αμέσως, παρά τα άγρια μεσάνυχτα, πήρε στο τηλέφωνο τον αρχιεπίσκοπο Σπυριδώννα.

• Μακαριώτατε, κοιμάστε; Ξέρετε τι μέρα ξημερώνει;

• Ναι, Αυγουστίνε, η Αποτομή της τιμίας κεφαλής του Ιωάννου του Προδρόμου.

• Για τις αρχές του τιμίου Προδρόμου αυτή την ώρα βρίσκονται στα κρατητήρια 11 άνθρωποι.

• Και τι να κάνω;

• Να τους ελευθερώσεις Μακαριώτατε.

Και όντως τους άφησαν ελεύθερους για να δικαστούν στις 27 Οκτωβρίου.

Η δίκη που πραγματοποιήθηκε στο Πταιματοδικείο Πειραιά, ήταν συγκλονιστική. Οι καταθέσεις των μαρτύρων ένθεν και έν-

θεν προκαλούσαν ρίγος. Ο π. Αυγουστίνος που παρακολουθούσε την ακροαματική διαδικασία δεν άντεξε και ζήτησε από τον Πρόεδρο την άδεια για κάποιες εξηγήσεις. Ο Πρόεδρος του το επέτρεψε.

Ο π. Αυγουστίνος πλησίασε στο εδώλιο των κατηγορουμένων, τους κοίταξε έναν-έναν και απευθυνόμενος με πολλή συγκίνηση προς τους δικαστές είπε: «Η κίνηση αυτή είναι μία ζωηρά έκφραση του πόνου, τον οποίον αισθάνεται δια την κατάρπωση των ηθών ο λαός μας. Και ο ελληνικός λαός δεν ηγωνίσθη δια να ιδί την Πατρίδα μεταβαλλομένη εις ακάθαρτον αγέλην Χόλλυ-

γουντ, εις κοινωνίαν Πομπηίας και Σοδόμων. Όχι! Ο λαός μας έχει ιδανικά, ζει και αποθνήσκει για ιδέες. Εις τα αυτιά μας βουίζουν φωνάι. Αι επιθανάτιαι φωνάι χιλιάδων νέων της Πατρίδος, οι οποίοι έπεσαν δια να ζή η Ελλάς ως ιδέα. Και οι νεκροί μας αυτοί αφήσαν εντολήν **“Σεις να αγωνισθήτε δια να αξιοποιηθούν αι θυσίαι μας”**. Την εντολήν ταύτην εκτελούν και οι νέοι αυτοί, οι νεώτεροι αδελφοί των πεσόντων ηρώων, **συνεχίζοντες εντός των πόλεων τον αγώνα, τον οποίον εκείνοι ηγωνίσθησαν εις τα κορυφάς των ορέων. Διότι, μη το κρύπνωμεν, εδώ εις τας πόλεις κινδυνεύει η Πατρίς**. Κινδυνεύει η Ελλάς της Πίνδου να ταφή μέσα εις τον βούρκο της ακολασίας. Αλλά οι νέοι, οι Χριστιανοί νέοι δεν θα την αφήσουν να ενταφιασθή αδόξως η Ελλάς. Αγωνίζονται και θα αγωνισθούν. Ταύτα κ. Πρόεδρε είχαν να είπω ως προς τα ελατήρια της πράξεως, την οποίαν πρόκειται να διακρίσετε...».

Για λίγο έπεσε σιγή. Γύρισε προς τους κατηγορούμενους και έδειξε τους δύο ενήλικες. Ο ένας ήταν ανάπηρος πολέμου (85%) από τους αγώνες στα αλβανικά βουνά με σωρεία παρασήμων ανδρείας του Στρατού, και ο άλλος τραυματίας του Μικρασιατικού αγώνα με επτά παιδιά εν ζωή και δύο στρατιώτες.

- **«Αυτή ήτο η Ελλάς, κ. Πρόεδρε, η οποία την νύκτα εκείνην διεμαρτύρητο...»**. – Ο Πρόεδρος φαίνεται ότι συγκινήθηκε, διότι είχε και αυτός αδελφούς πεσόντας στον πόλεμο. Στο σημείο αυτό συνέβη κάτι το πολύ συγκινητικό. Ο Πρόεδρος σταματά την διαδικασία και δείχνει εις την άκρη της αιθούσης λέγοντας: **«Βλέπετε; Κάποιος εκεί συγκινήθηκε και κλαίει»**. Τότε όλοι στην αιθούσα ξέσπασαν σε λυγμούς.

Ο Πρόεδρος, καταφανώς συγκεκριμένος, σηκώνεται και λέγει: **«Παιδιά! είσθε ελεύθεροι. Και εύχομαι το παράδειγμά σας να μιμηθούν όλοι οι νέοι της Πατρίδος μας»**.

Σ’ αυτούς τους αγώνες πρωτοστατούσε ο μακαριστός αδελφός Αντώνιος.

Στα τέλη του 1954 επέστρεψε, για οικογενειακούς λόγους, στη Λάρισα. Εδώ δραστηριοποιήθηκε στο χριστιανικό σύλλογο “ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ”, που είχε ιδρύσει ο π. Αυγουστίνος όταν πέρασε από την Λάρισα (1947-48) ως στρατιωτικός ιερέας.

Παράλληλα έστησε το βιβλιοπωλείο – αποτέλεσε το κέντρο αναφοράς όλης της κίνησης του π. Αυγουστίνου – βιβλι-

ων, εφημερίδων, περιοδικών – στην κεντρική Ελλάδα.

Το αγωνιστικό τάλαντο που του δόθηκε από το Θεό, δεν το απέκρυψε όπως ο πονηρός δούλος του Ευαγγελίου, αλλά πλουσιοπάροχα το καλλιέργησε ως ο καλός Σαμαρείτης. Καλλιέργησε την αποφασιστικότητα που απαιτεί ηρωισμό. Δεν περιορίστηκε σε κεινούς λόγους ή κούφια αισθηματολογίες, αλλά καλλιέργησε σε μας το αγωνιστικό πνεύμα που θέλει αυταπάρηση και που γίνεται συνήθως σε βάρος, οικονομικό, εργασιακό, οικογενειακό...

Σε κοινή πορεία και αγώνες βρεθήκαμε με τον μακαριστό αδελφό Αντώνη από την εκλογή του π. Αυγουστίνου, ως επίσκοπο Φλωρίνης, έως το σεραφειμικό πραξικόπημα το 1974.

Μαζί ξεπροβοδίσαμε τον Σεβασμιώτατο π. Θεολόγο μεσημέρι Κυριακής (29/7/1974).

Μαζί βρεθήκαμε στα κρατητήρια της Ασφάλειας (4/8/1974) γιατί φωνάξαμε “ΑΝΑΞΙΟΣ” στον μοιχεπιβάτη δεσπότη Σεραφείμ Ορφανό.

Μαζί βρεθήκαμε σε συλλαλητήρια, πορείες, διαμαρτυρίες για διάφορες αντικλησιαστικές πολιτικές ενέργειες.

Μαζί βρεθήκαμε σε απεργία “πείνας” όταν κατ’ επανάληψη κινδύνεψε το Μοναστήρι μας.

Μαζί βρεθήκαμε, όταν ο δεσπότης Σεραφείμ Ορφανός απειλούσε να διώξει τον γέροντα π. Αθανάσιο με τους Πατέρες της Μονής.

Μαζί βρεθήκαμε για την επαναφορά του αδικώς διωχθέντος π. Θεολόγου με τον θάνατο του Σεραφείμ Λαρίσης.

Μαζί βρεθήκαμε συγκατηγορούμενοι σε δεκάδες δίκες γιατί διαμαρτυρόμασταν για τις παρανομίες τους.

Μαζί βρεθήκαμε για είκοσι ημέρες απεργίας “πείνας” έξω από το υπουργείο Παιδείας.

Μαζί βρεθήκαμε... ακόμα, άπειρες φορές.

Ημασταν δίπλα του συνοδοιπόροι όταν βρέθηκε κατ’ επανάληψη κατηγορούμενος, γιατί αντιτάχθηκε στις προσβολές του Χριστού μας με τις ξενόφερτες ταινίες: «Χριστός σούπερ στάρ», «Χριστός ξανασταυρώνεται», «ο άγιος Πρεβέζης» κ.ά. Οι δίκες ήταν μία ομολογία με μάρτυρες υπεράσπισης τους π. Αυγουστίνου (Καντιώτη), Ν. Σωτηρόπουλο, Σ. Σάκκο, Β. Παπανικολάου... Μας δίδασκες, σαν άλλος Απόστολος Παύλος, την δύναμη της προσευχής, δια της μελέτης της Αγίας Γραφής, λέγοντας: **«Ετσι θα ενισχυθούμε εσωτερικά με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, για να κατοικήσει ο Χριστός μέσα στις καρδιές μας με την πίστη»**. Μας έδειχνες με το παράδειγμα σου τον δρόμο προς την εκκλησία και τη μυστηριακή ζωή. **Η ζωή του ήταν ένα εφαρμοσμένο Ευαγγέλιο**.

Εδώ έχει εφαρμογή το του Αγίου Αθανασίου: **“Αντώνιον επαινών, αγωνιστήν επαινέσομεν”**, διότι δεν ήταν απλώς ενάρετος, ήταν δια τον εν Χριστώ αγώνα η προσωποποίηση.

Ο θεός να αναπαύσει τον Αγωνιστή αδελφό Αντώνη στην Βασιλεία των Ουρανών, μαζί με τον πεφιλημένο π. Αυγουστίνου, τον μαρτυρικό π. Θεολόγο και τον διωκόμενο γέροντα π. Αθανάσιο, που, κύκλω της Τραπεζής του Θυσιαστήριου της εν Ουρανών Βασιλείας, λειτουργούν δεόμενοι για όλους τους αδικούμενους και διωκόμενους Πατέρες, Αγωνιστές και Μάρτυρες της αρχαίας Εκκλησίας, αλλά και της σημερινής ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΗΣ εποχής μας.

Α) Μόνο στην Ορθόδοξη Ελλάδα όλες οι “εξουσίες” είναι κατά των Θρησκευτικών στα σχολεία

Όλες σχεδόν οι “εξουσίες” στην Ορθόδοξη χώρα (Υπουργείο Παιδείας, ανεξάρτητες αρχές, κόμματα, κλπ) είναι εναντίον του μαθήματος των Θρησκευτικών στα σχολεία με την πρόφαση ότι αυτό αντίκειται στο Ευρωπαϊκό δίκαιο.

Αυτό είναι “προφάσεις εν αμαρτίαις” διότι στη συντριπτική πλειοψηφία των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης η διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών είναι υποχρεωτική, με την έννοια ότι ο γονιός δικαιούται να ζητήσει, αιτιολογημένα ή μη, την εξαίρεση από τη διδασκαλία αυτή.

Ο γνωστός δικηγόρος Αντ. Βγόντζας σε άρθρο του επισημάνει ότι μόνο σε δέκα κράτη – από τα 27 της Ε.Ε. – είναι προαιρετική.

Οι 17 χώρες στις οποίες το μάθημα είναι υποχρεωτικό, μας λέει, είναι: Αυστρία, Βέλγιο, Γερμανία, Βουλγαρία, Δανία, Ελλάδα, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ιρλανδία, Κύπρος, Λιθουανία, Μάλτα, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Σλοβακία και Φινλανδία.

Τα δε 10 κράτη που είναι προαιρετικά είναι: Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Λετονία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Ουγγαρία, Σλοβενία, Σουηδία και Τσεχία.

Να σημειωθεί ότι στο πρόγραμμα των ευρωπαϊκών σχολείων τα Θρησκευτικά, περιλαμβάνονται, υποχρεωτικά, και στις 12 τάξεις.

Ακόμα 14 Ευρωπαϊκές χώρες χρηματοδοτούν τις ανάγκες των εκκλησιών από τους κρατικούς προϋπολογισμούς.

«Η Ορθοδοξία – υπογράμμισε ο κ. Βγόντζας – έχει συμβάλει στην εθνική μας αυτογνωσία... Η ένταξη του όρου της “θρησκευτικής ουδετερότητας” στο νέο Σύνταγμα, μπορεί να επιφέρει πλήγματα στην εθνική μας αυτογνωσία».

Β) ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΕΠΙΑΣΕ ... “ΚΟΤΣΟΥΣ”

Δύο Ρώσοι φαρσέρ τηλεφώνησαν στον πρωθυπουργό των Σκοπίων Ζάεφ, υποκρινόμενοι τον Πρόεδρο της Ουκρανίας Ποροσένκο, και συζήτησαν σημαντικά θέματα, όπως τις σχέσεις της χώρας του με την Ουκρανία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά ακόμα και τις αμερικανικές σχέσεις.

Τα τηλεφωνήματα ανέρχονταν σε τρία, στα οποία ο Ζάεφ νόμιζε ότι μιλούσε με τον Ουκρανό Πρόεδρο... Σ’ αυτά αποδέχεται ο Ζάεφ “πρόταση” να δωροδοκήσει τον... Οικουμενικό Πατριάρχη με 100.000 ευρώ για να αναγνωρίσει τη “Μακεδονική Εκκλησία”. Επίσης του λέει ότι θέλει να επεκτείνει το εργοστάσιο σοκολάτας του και στη «Μακεδονία». Η απάντηση του Ζάεφ ήταν πως θα τον βοηθήσει ο ίδιος προσωπικά.

Εν όψει του δημοψηφίσματος για την Συμφωνία των Πρεσπών ακούγεται να τον συμβουλεύει ο υποτιθέμενος Ποροσένκο: «

Δεν έχει σημασία τι ψηφίζουν οι πολίτες, αλλά πώς θα μετρηθούν οι ψήφοι». Αυτά τα έλαβε υπόψη ο Ζάεφ, γι’ αυτό και το παράνομο – αφού δεν συγκέντρωσε το ποσοστό που προβλέπει ο νόμος – δημοψήφισμα κρίθηκε έγκυρο (!).

Του έκανε και πλάκα ο “Ποροσένκο” λέγοντας ότι, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος, θα μπορεί και ο ίδιος να λέγεται πλέον «Μέγας Πέτρος».

Αυτός ο πανέξυπνος και δαιμόνιος πολιτικός ήταν που μας έπιασε... “κότσοις” με τη Συμφωνία των Πρεσπών...

ΕΧΟΥΜΕ άτυπο ΠΟΛΕΜΟ

με, να σκεφτόμαστε, να αντιδρούμε και να διασκεδάσουμε ακόμα, σύμφωνα με τη δική τους επιθυμία.

Η νέα μας ταυτότητα είναι πειστήριο και πιστοποιητικό της αλλοτρίωσής μας: Η καταστροφή της οικογενειακής μας παράδοσης, το ξεπούλημα μας στις απαιτήσεις όχι των σοφών και αγίων, αλλά των ασυνείδητων “φίλων” δανειστών.

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΟΥ “ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ”

Από την άλλη μεριά βρισκόμαστε ουσιαστικά σε εμπόλεμη κατάσταση με την Τουρκία, χωρίς να το συνειδητοποιούμε.

Η Τουρκία δεν περιορίζεται σε προκλήσεις – εναέριες παραβιάσεις, αμφισβήτηση ελληνικής κυριαρχίας Νησιών, ελληνική ΑΟΖ, τουρκικές “μειονότητες”... – όπως αναφέρουν κυβέρνηση και κόμματα. Έχει προχωρήσει σε επίθεση. Σ’ αυτή τη φάση δεν έχει ανάγκη τα γνωστά όπλα. Η ύπουλη επίθεση της γείτονας καλύπτεται με την “προσφυγική” μάσκα. Προχωρεί με εντατικούς ρυθμούς στέλνοντας ορδές λαθρομεταναστών καθημερινά προς τα παράλια μας και προς τα σύνορα. Τυπικά δεν μπορούν να την κατηγορήσουν ότι ξεκίνησε πόλεμο εναντίον μας, στην ουσία όμως αυτό συμβαίνει.

Η απόβαση των εισβολέων “προσφύγων” πραγματοποιείται με “ειρηνικό” τρόπο. Αποβιβάζονται από τα φουσκωτά αμφίβια πλωτά (αφού οι ίδιοι κατά την διαδρομή σχίσουν και πετάξουν κάθε αποδεικτικό έγγραφο της ταυτότητάς τους), κατακλύζουν τα νησιά τρομοκρατώντας τους κατοίκους, με τις παράλογες απαιτήσεις και σε πολλά νησιά κάνουν τη ζωή των Ελλήνων αφόρητη. Οι δήμαρχοι σηκώνουν τα χέρια, οι νησιώτες δεν τολμούν να κυκλοφορήσουν στους δρόμους την ημέρα. Όταν πέφτει η νύχτα βασιλεύει ο τρόμος. Υπάρχουν συμμορίες που αλληλοσφάζονται για δικούς τους λόγους.

Εδώ και λίγο καιρό η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΕΥΠ) βρίσκεται σε συναγερμό με την Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία και με τις αντίστοιχες της Ε.Ε. διότι μπήκαν, μεταξύ των εκατοντάδων χιλιάδων παράνομων μεταναστών, και σκληροί πολεμιστές του ISIS (τζιχαντιστές) που έχουν άσβεστο μίσος κατά του Χριστιανισμού.

Η δικηγόρος κ. Ειρήνη Μαρούπα (που ασχολείται με θέματα εθνικής εξωτερικής πολιτικής) σε συνέντευξη στον “ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ” τόνισε: «Στην χώρα μας έχουν εισβάλει περί τα 2,5 εκατομμύρια λαθρομετανάστες, και τα όσα ισχυρίζονται οι πολιτικοί μας ότι έχουν περάσει στην Ελλάδα 60.000-70.000 μετανάστες, είναι ψευδή...». Συνοψίζουμε τα όσα υπογράμμισε η . Μαρούπα: «Η Ελλάδα δεν είναι βιώσιμη διότι δεν ελέγχει τι γίνεται στα σύνορά της. **Δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες – μυστικοί πράκτορες της** – έχουν γνωστή διεύθυνση και τηλέφωνο για τον κάθε ενδιαφερόμενο!...

Οι δουλέμποροι μεταφέρουν το “εμπόρευμα” μέσα από τα θαλάσσια και εδαφικά μας σύνορα, χρησιμοποιώντας ακόμα και κρατικά πλοία. Τους προωθούν επίσης με ταχύπλοα, ιστιοπλοϊκά ή φορτηγίδες, αποβιβάζοντάς τους στη μητροπολιτική χώρα, σε νησιά του Αιγαίου, στην Εύβοια, στο Λαύριο, στον Πόρο, μέχρι και στα λιμανάκια της Βάρκιζας! Επίσης τους μεταφέρουν και αεροπορικά από χώρες της Ασίας και της Αφρικής, με πιασάκια έγγραφα...

Οι δουλέμποροι διακινητές των λαθρομεταναστών εισπράττουν 3.000-6.000 δολάρια το κεφάλι για τη διακίνηση του “εμπορεύματος”... Εάν δεν γίνει τώρα κάτι, σύντομα θα είναι πολύ αργά... Γιατί σε 10-15 με 20 χρόνια, το αργότερο, η Ελλάδα θα έχει “βοσνοποιοηθεί” και απλώς θα πάψει να υπάρχει...»

Ο Τζόρτζ Σόρος σε δημόσια συνέντευξη τον Δεκέμβριο του 2015 στην Κωνσταντινούπολη, “παρέδωσε” μαθήματα ανθρωπιστικής αλληλεγγύης στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, για τους τρόπους με τους οποίους οφείλουν να τους υποδέχονται (!) και παράλληλα ανακοίνωσε ότι διαθέτει 11 δισ. δολάρια για τη χρηματοδότηση των Μ.Κ.Ο. για τη μεταφορά και υποδοχή των μεταναστών που εισβάλουν στην Ελ-

λάδα” (δημοσ. 16/1/2016).

Τελευταία γεμίζει η ενδοχώρα από λαθρομετανάστες και πρόσφυγες. Νέες δομές κατασκευάζονται, στρατόπεδα τα οποία έχουν

Από κάτω: “ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙ... ΜΕ ΤΗ ΜΑΖΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΩΝ ΧΙΛΙΑΣΔΩΝ ΛΑΘΟΡΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ”.

Υλοποιείται το δόγμα του Οζάλ: «... Σε είκοσι χρόνια θα

δημιουργηθεί για την προστασία της χώρας, έχουν γεμίσει με λαθρομετανάστες και ο κόσμος ρωτάει τι έγινε και έχουμε τέτοια μεταβολή. Ήρθε το δημοσίευμα (15/9/2019) BOMBA και μας απογειώσε: «**Μας εξαγοράζουν με 35 δισ. ευρώ για να μείνουν οι πρόσφυγες 10 χρόνια!**». “**Κρατητήρια ψυχών τα νησιά μας... – Μόνιμος χωροφύλακας η Ελλάδα!**”. “**Κανένας έλεγχος στις 700 ΜΚΟ που δρουν για τη... σωτηρία των προσφύγων!**”. Και συνεχίζει:

«Δεν πρόλαβε καλά-καλά να στεγνώσει το μελάνι του προηγούμενου φύλλου μας και έσκασε η **Βόμβα**: Με την βούλα και του ΟΗΕ, η Ελλάδα θα συνεχίσει να είναι ο “Χωροφύλακας” τα επόμενα δέκα χρόνια. Θα φυλάει τις άλλες χώρες της Ευρώπης από τα καραβάνια των προσφύγων-μεταναστών της Τουρκίας που έχουν μπει στη χώρα μας ως πρόσφυγες. Είναι στρατός που ο Ερντογάν έχει στείλει στη χώρα μας και θα τον ενεργοποιήσει όταν ο ίδιος επιτεθεί στην πατρίδα μας. Ο Ερντογάν... εποικίζει τα νησιά μας έτσι, που να είναι εύκολη η αποκοπή τους από το ελληνικό κράτος...».

«Μέχρι το 1993 τα σύνορά μας ήταν κλειστά. Πόλεμοι υπήρχαν και τότε (στο Αφγανιστάν, στο Λίβανο, στο Ιράκ) αλλά δεν ερχόταν κανείς λαθρομετανάστης προς την Ελλάδα, γιατί φυλάσσονταν τα σύνορα...». Κατέληξε.

Συναγερμός στις αρχές: «Στην Αλεξανδρούπολη οι ελληνικές αρχές μέσα στο λιμάνι της πόλης εντόπισαν ένα τροχόσπιτο με όπλα και 120.000 σφαίρες. Επίσης βρήκαν άλλα δύο τροχόσπιτα σε άλλα σημεία της πόλης, και στο τελωνείο των Κήπων, με δεκάδες όπλα και περίστροφα και πάνω από 100.000 σφαίρες».

Η εφημερίδα “ΕΣΤΙΑ” την προπαραμονή της εθνικής εορτής (28η Οκτωβρίου 2019) στο κύριο άρθρο δημοσίευσε: «Παραστρατιωτικές μονάδες ιδρύει η Άγκυρα στη Θράκη!».

“20.000 όπλα σε κρύπτες – ενώ ο ψευδομουφτής στρατολογεί Ρομά”. Και συνεχίζει στο άρθρο: «... Σύμφωνα με απόρρητες εκτιμήσεις, τα όπλα που είναι κρυμμένα στην περιοχή είναι 15-20.000 συνολικά. Δηλωμένα όμως στους τοπικούς κυνηγετικούς συλλόγους μόνο τα 2.500... Στην Ελλάδα παίρνουμε αφήφιστα τις απειλές και τους χάρτες του υπουργού Αμύνης της Τουρκίας Ακάρ, ο οποίος εμφανίζει στον ελληνικό βορρά τουρκικό έδαφος από τη **Θράκη** έως την **Μακεδονία**...».

“ΤΟ ΠΑΡΟΝ” της Κυριακής, έγραφε: «Σατανικό Τουρκικό σχέδιο άλωσης της Ελλάδας!».

σι χρόνια θα ανέρχονται (οι μετανάστες) σε 7 εκατ. άτομα... Η τεράστια αριθμητική παρουσία τους θα οδηγήσει σε ανεξέλεγκτες, εκρηκτικές καταστάσεις... Οι δουλέμποροι διακινητές έχουν έδρα τους την Κωνσταντινούπολη και τη Σμύρνη και κυκλοφορούν ελεύθεροι και ασύδοτοι. Λειτουργούν υπό την

αιγίδα του επίσημου ή του βαθούς Τουρκικού κράτους που φεύγουν από την Αφρική και την Ασία για να φτάσουν στη “γη της Επαγγελίας”. Καραβάνια τα οποία προωθεί ο Ερντογάν για να εκβιάζει τη χώρα μας, ζητώντας το μισό Αιγαίο, σε αυτήν τη φάση, και τη μισή Κύπρο, όπως και την κάλυψη από την Ε.Ε. των εξόδων που έχει για την... προώθηση των προσφύγων

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ

Το Αμερικανικό δίκτυο FOX News έφερε στο φως αποκρυπτικά στοιχεία που σοκάρουν. Αποκάλυψε ότι 90.000 Χριστιανοί δολοφονήθηκαν παγκοσμίως το 2018!, κατατάσσοντας το χριστιανισμό ως την περισσότερο διωκόμενη θρησκεία στον κόσμο, χαρακτηρίζοντάς την ως “σιωπηλή γενοκτονία”.

Σε έρευνα της Open Doors USA, το 2018, 215.000.000 χριστιανοί βίωσαν διώξεις, και τα τελευταία 15 χρόνια 1,6 εκατομμύρια χριστιανοί δολοφονήθηκαν για την πίστη τους στο Χριστό.

Η Βρετανική Release International προειδοποιεί ότι οι διωγμοί εις βάρος των χριστιανών έχουν κλιμακωθεί πολύ το 2019 και καλεί τους Διεθνείς Οργανισμούς να αναλάβουν δράση.

Οι επίσημες δε αναφορές συγκλονίζουν: Μέσα σε ένα χρόνο 1.252 χριστιανοί απήχθησαν, 1.020 βιάστηκαν σεξουαλικά και 793 Εκκλησίες καταστράφηκαν... Μήπως ήρθε η ώρα να ξυπνήσουμε;

εδώ και στην Ευρώπη.

Ο επικεφαλής της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες κ. Φ. Λεκλέρ άνοιξε τα χαρτιά του στη σύσκεψη που έγινε την Τετάρτη 4 Σεπτεμβρίου 2019 στη Λέσβο, υπό την προεδρία του περιφερειάρχη Αιγαίου Κώστα Μουτζούρη.

Ο κ. Λεκλέρ έριξε – ενώπιον όλων των τοπικών αρχόντων και όχι μόνο – επάνω στο τραπέζι την βόμβα των 35 δισεκατομμυρίων ευρώ που θα γίνουν δικά μας υπό την προϋπόθεση, ότι τα νησιά μας θα μετατραπούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων την επόμενη δεκαετία.

Τα λεφτά είναι πολλά... Όλοι αιφνιδιάστηκαν, και αμέσως άλλαξε η... ατμόσφαιρα. Σχεδόν όλοι έκαναν στροφή 180 μοιρών. Το κλίμα μεταβλήθηκε και επικράτησε το... “θα τα βρούμε” και τα βρήκαν!!! Τα αρχυρία που σταύρωσαν το Χριστό για άλλη μια φορά έδειξαν τη δύναμή τους... Ο Ερντογάν να συνεχίζει να παίζει τα παιχνίδια του με τις ροές, η Ελλάδα να

υποχωρεί σε όλα τα μέτωπα και οι Ευρωπαίοι να συνεχίζουν να περνάνε μπέικα...» (ΠΑΡΟΝ, 15/9/2019).

Το επαναλαμβάνουμε για να μην τρέφουμε αυταπάτες. Η Τουρκία μας έχει κηρύξει άτυπο πόλεμο, αλλά ΠΟΛΕΜΟ. Οι Τούρκοι γείτονες είναι πιο προβλημένοι απ’ ότι νομίζουν μερικοί. Τα λεγόμενα του πρωθυπουργού κ. Μητσοτάκη, περί “αμοιβαίας εμπιστοσύνης” και “σχέσεων καλής γειτονίας” ο Ερντογάν τα ακούει και μάλλον γελάει.

Απατόμαστε οικτρά, εάν νομίζουμε ότι ξένοι – Ευρωπαϊκή Ένωση, Αμερικανική, ρώσοι – “κατανοούν” τα προβλήματά μας και μας “συμπαραρίστανται”. Ψελλίζουν μερικές φράσεις για να φανούν ότι... απειλούν τον Ερντογάν αλλά στην πραγματικότητα του ικανοποιούν όλες τις επιθυμίες ενώ εμείς εξακολουθούμε να είμαστε το διαχρονικό θύμα, το συνεχώς εμπαιζόμενο, επειδή γνωρίζουν τις αδυναμίες μας.

Το σχέδιο του Ερντογάν είναι σατανικό και βασίζεται στην ενδοτικότητα των πολιτικών μας. Μας απειλεί με θρασύτητα και σε όλους τους τόνους: “**Θα σας πνίξω με τους πρόσφυγες και τους λαθρομετανάστες...**” κι εμείς περιοριζόμαστε σε φιλολογικές διατυπώσεις περί “Διεθνούς Δικαίου” ή “Ευρωπαϊκού Δικαίου” που ποτέ δεν εφαρμόστηκαν από τον σουλτάνο.

Η Κυβέρνηση, μετά το “δώρο” που μας έκαναν, για να αντιμετωπίσει το βούλιαγμα των νησιών από το βάρος του αριθμού των μεταναστών που υπερβαίνουν των μονίμων κατοίκων, αποφάσισε να μεταφέρει κάποιους στην Κεντρική Ελλάδα, χωρίς να αντιλαμβάνεται την απειλή που εδραϊνεται πλέον σε όλο τον εθνικό κορμό. Σε δεδομένη στιγμή, όταν η Τουρκία δώσει το σύνθημα, όλοι αυτοί οι λεγόμενοι “μετανάστες” θα ξεχυθούν, σαν “Πέμπτη φάλαγγα”, και θα μας χτυπήσουν από μέσα.

Στις αρχές του 1967, ο αείμνηστος Παν. Κανελλόπουλος, βλέποντας την αποσύνθεση της πολιτικής ζωής του τόπου, προέβλεψε ότι: “Βρισκόμαστε στο όριο των καιρών”. Τα λόγια του σήμερα αποκτούν τραγική επικαιρότητα. Δυστυχώς δεν διδασκόμαστε από την ιστορία και τις μεγάλες συμφορές του Γένους. Να θυμίσουμε ότι μοιραία αφορμή για την πτώση της Κωνσταντινούπολης υπήρξε η μικρή πόρτα που ξεχάστηκε ανοιχτή στη γωνία του τείχους των Βλαχερνών κι έδωσε στους Οθωμανούς τη δυνατότητα να μπουν στην Πόλη. Σήμερα δεν αφήσαμε ακάλυπτη μια κερκόπορτα, αλλά όλα τα παράλια και τα σύνορά μας να μπαίνουν οι ορδές των “εισβολέων”.

Σήμερα βιώνουμε ένα άτυπο πόλεμο με ειρηνικά μέσα, καθώς εποικίζεται η Ελλάδα από στίφη ετερόκλητων εθνικοτήτων μετασχηματιζόμενη σε ένα αμάλαγμα λαών, όπου η γλώσσα, η ιστορία, οι αγώνες των προγόνων μας για εθνική ανεξαρτησία θα αποτελούν παλαιά ανάμνηση.

Οι πρόσφυγες – μετανάστες προωθούμενοι προς όλη την Ελλάδα, με περισσότερα μάλιστα δικαιώματα από τους Έλληνες σε μια χώρα που δεν τους ανήκει, και δημιουργώντας ανεξάρτητους θύλακες μπορεί ν’ αποτελέσουν νομοθετικά θρυαλλίδα αποσταθεροποίησης, δεδομένου ότι υποστηρίζονται οικονομικά με επιδόματα ίσα προς τον μισθό του μέσου ανειδίκευτου εργάτη (400 ευρώ το μήνα κάθε πρόσφυγας ανεξαρτήτου ηλικίας – παιδί ή μεγάλος) έχοντας επιπλέον δωρεάν σίση, προπληρωμένα μισθώματα οικήσης και παροχή νερού και ρεύματος.

Η “Ελλάδα εάλω” από τους μετανάστες! Εάν δεν το συνειδητοποιήσουμε άμεσα τότε είμαστε καταδικασμένοι να αποτελέσουμε μια απολιθωμένη ανάμνηση.

—συνέχεια από την 4η σελίδα—

ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ
ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

(Ένας εκ των 12 δωχθέντων)

της Ελλάδος...

Αποτελεί Ιεράν υποχρέωσιν η έμπρακτος εκδήλωσις ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας προς όλους εκείνους οι οποίοι προσεπάθησαν και ηγωνίσθησαν να ανακουφίσουν τον δεινοπαθήσαντα Δήμον Καλαβρύτων.

... Εκτός των άλλων λόγων που μας επιβάλλουν το καθήκον να εκδηλώσωμεν επισήμως την ευγνωμοσύνη μας είναι και το εξής: Ευλογίαν και οικονομίαν Θεού θεωρούμεν την αποστολήν εκ μέρους της Αδελφότητος «ΖΩΗ» του εκλεκτού αυτής μέλους, Ιεροκήρυκος Αρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Χρόνη, εις την Ιεράν Μητρόπολιν Καλαβρύτων και Αιγιαλείας και την προσωρινήν αυτού τοποθετήσιν υπ' υμών, κατά την περίοδον της κατοχής. Ο εκλεκτός αυτός εργάτης του Ευαγγελίου αποτελεί καύχημα της Εκκλησίας, διότι κατά το μικρόν διάστημα που έμεινε εις την επαρχίαν μας επετέλεσε έργον τεράστιον.

Εις πόσους κόπους δεν υπεβλήθη ο εξαίρετος αυτός κληρικός και εις πόσους κινδύνους δεν εξετέθη! Κατ' επανάληψιν διέτρεξε άμεσον κίνδυνον η ζωή του, την οποίαν ήτο έτοιμος να δώση χάριν των πασχόντων.

... Ητο η μόνη σχεδόν φωνή που έφθανε μέχρι των γερμανικών αρχών δια να διαμαρτυρηθή δια τας άδικους καταστροφάς... Θα ακούσασα την πραγματικότητα εάν ετολμούσα να εξιστορήσω την πολύπλευρον κοινωνικήν δράσιν αυτού...

Δεχθήτε λοιπόν, σας παρακαλούμεν, την ευχαριστίαν και την ταπεινήν αυτήν εκδήλωσιν ευγνωμοσύνης της πόλεως των Καλαβρύτων, προς την φιλόστοργον Εκκλησίαν... αλλά και δια τον εκλεκτόν και λαμπρόν αυτόν εργάτην του Ευαγγελίου, τον οποίον η Χάρις του Θεού έστειλεν ως άγγελον παρηγορίας, δια να μας διδάξη, να μας παρηγορήσῃ και μας εμπνεύσῃ με το φωτεινόν παράδειμά του κατά την σκοτεινήν περίοδον της περιφέρειας μας... Με την παρουσίαν μου διερμηνεύω τα αισθήματα που κατακλύζου τον ψυχὴν κάθε ευεργετηθέντος. **Μετά τιμής, ο Δήμαρχος Καλαβρύτων, Αλέξιος Μπρες, 15 Οκτωβρίου 1947.**

Η Εκκλησία έρχεται για δεύτερη φορά να διατυπώσῃ την ευαρέσκειά της για την μεγάλη προσφορά του π. Κωνσταντίνου με το παρακάτω έγγραφό της: «... για την ημετέρα αξιόπαινον δράση κατά την περίοδον της Κατοχής, εκφράζομεν υμίν την ευαρέσκειαν της Αγιοπάτης Μητρος Εκκλησίας, ευχόμενοι τω Κυρίῳ, όπως ενιοχή υμάς εις το υψηλόν υμών έργον προς δόξαν Θεού και της Εκκλησίας αυτού. Αθήνησι 4/11/1947. Ο Αθηνών Δαμασκηνός, Πρόεδρος».

Τον Απρίλιον του 1947, εθελοντικά και πάλιν, στρατεύθηκε ως στρατιωτικός ιερέας στη VII Μερραρχία που είχε έδρα στην Καβάλα και τα τμήματά της επεκτείνονται από το Νευροκόπι μέχρι τον Έβρο. Μέχρι τον Ιούνιον του 1949 ήταν μοναδικός ιερέας της Μερραρχίας. «Όλα ανεξαιρέτως τα Τμήματα της Μερραρχίας – γράφει ο ίδιος – μέχρι των ακράτων συνοριακών φυλακίων τα επισκέφθη δι' εβδόμη και ογδόην φοράν... Αι εορταί, προπαντός των Χριστουγέννων, του Αγίου Βασιλείου, των Θεοφανείων, του Ευαγγελισμού και της Αναστάσεως με εύρισκαν πάντοτε εις τα συνοριακά φυλάκια... Αλλ' ήτο εξ άλλου συγκινητική η προημιόλιον των στρατιωτών να ακούσουν το κήρυγμα, να εξομολογηθούν και να μεταλάβουν των Αχράντων Μυστηρίων... Πολλάκις η εξομολόγησις παρετίνατο μέχρι μεσονυκτίου, η δε Θεία Λειτουργία ετελείτο επάνω εις τους πάγους ή υπό βροχήν και χιόνιν. Αλλ' ο Θεός έδωσε δύναμιν απ' ενός, και διεφύλαξεν απ' ετέρου από τούτους κινδύνους».

Τον Ιούνιον του 1950 παρατήθηκε από την υπηρεσία του Στρατού. Η κατάσταση της χώρας μετά τον εμφύλιον άρχισε να βελτιώνεται.

Ένα χρόνον ωριότερα η Μερραρχία είχε επανδρωθεί με έναν ικανόν αριθμό ιερέων. Η Στρατιωτική Διοίκηση τότε εκτιμώντας την μεγάλη προσφορά του τον τίμησε με δύο μετάλλια εξαίρετων πράξεων.

Ο Μέρραρχος, Υποστράτηγος Ασημακόπουλος Αλ., γράφει στο τιμητικό έγγραφο:

«... η επικοινωνία τούτου με τους αξιωματικούς και οπλίτας εξύψωσε το ηθικόν και το φρόνημα τούτων. Η προσφερθείσα υπηρεσία είναι μεγάλης σημασίας. Δεν εφείσθη κόπων, δεν ανελογίσθη κινδύνους, εν μέσω χιόνων και ψύχους, μόνος, ώδευσε προς τα Τμήματα Παρανεστίου, Σίλλης, Κομοτηνής, Νυμφαίας. Η Μερραρχία ομολογεί Χάριτας...».

Και στο δεύτερο επίπαινο, ο Συνταγματάρχης Επιτελάρχης Παναγ. Πετρόπουλος, γράφει: «Ποιούμαι εύφημον μνηναν τούτο διότι... προσεφέρθη αυθορμητώς και δι' ιδίων εξόδων, και επισκέφθη κατ' επανάληψιν τας Μονάδας της Μερραρχίας μέχρι απωτέρων φυλακίων, υπό δεσμενείας καιρικής συνθήκας, και υπό συνθήκας ασφαλείας εκθετούσας τούτον εις προσωπικόν κίνδυνον... αδιαφορών πάντοτε δια τους κόπους και κινδύνους, εμπυχών τους πάντες δια του λόγου και παραδείματός του, παραμεινών

εις τα πλέον προωθημένα φυλάκια...

Δι' ο, προτείνω τούτον όπως τω απονεμηθή το Μετάλλιον Εξαίρετων Πράξεων. Η Δ.Σ., 30/11/1948».

Η Εκκλησία τον εξέχασε

Η Εκκλησία (Διοίκηση) έμεινε στα λόγια και στους επαίνους. Από τότε και για 25ετία είχε αναδείξει περί τους 40 επισκόπους για να επανδρώσουν κενές μητροπόλεις. Ο π. Κωνσταντίνος παρέμεινε μόνιμα αποκλεισμένος. Του γύρισαν την πλάτη, καμώνενοι οι εκλεκτότεροι ιεράρχες πως δεν τον γνώριζαν και προωθούσαν τους κόλακες που τριγύριζαν στους διαδρόμους της αρχιεπισκοπής και του γνωστού κλαμπ "Ιερό Τάγμα" Φωστήνη, Καρανικόλα και τους αναβάπτιζαν με το λουτρό της επισκοπικής εκλογής.

Και το φοβερότερο, τρεις μητροπολίτες (Καλαβρύτων, Θεόκλητος, Καβάλας Χρυσόστομος και Λαρίσης Δωρόθεος) που εγκατέλει-

ψαν το ποιμνιον στις δύσκολες στιγμές και κρύφτηκαν να σώσουν τον εαυτό τους έγιναν ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙ!

Έπρεπε να ανέβει στο δοξασμένο θρόνον των Αθηνών το 1967 ο σεμνός και συγχρόνως φλογερός Ιεράρχης Ιερώνυμος Α' Κοτσώνης για να δώσει βηματισμό σε κείνους που ήθελαν να διακονήσουν έντιμα, με φόβο Θεού και δίχως σκοπιμότητες το Πανάγιον Θυσιαστήριον.

Τον πρώτον που κάλεσε να επανδρώσει την πιο απομακρυσμένη και φτωχή μητρόπολη της Ελλάδος, την Αλεξανδρούπολη, ήταν ο π. Κωνσταντίνος. Την κλήση αυτή, που εκφράστηκε με την απόφαση του αρμοδίου Συνδικτικού οργάνου, την δέχθηκε με ταπεινώση και πνεύμα υπακοής, ως φωνή του Θεού ο π. Κωνσταντίνος.

Το έργο του στην Αλεξανδρούπολη δεν μετριέται – όπως αναφέραμε εν συντομία πιο πάνω –. Εκτός από τα κτηριακά, αφιέρωσε την ζωή του στην ιερά αποστολή όπου ετάχθη, χωρίς κωδωνοκρουσίες και επιδείξεις χλιδής. Λίτος και ταπεινός, θεραπευτής του ανθρωπίνου πόνου, άναβε καντήλι ελπίδας, σκορπίζοντας το σκοτάδι της απόγνωσης.

Κάποιοι από την παλιά ζύμη της Ιεραρχίας, με αρχηγό τον επίσκοπο της Ηπειρωτικής πρωτεύουσας (Ιωάννινα) συνέβαλαν στο να αρπάξει το αρχιεπισκοπικό αξίωμα ελέω δικτάτορα Ιωαννίδη, με τη στήριξη και υποστήριξη των τανκς. Και αφού κάθισε στην επίσημη καρέκλα μετά όρμισε «ως λέων ωρυόμενος ζητών τίνα καταπιή» (Α. Πετρ. 6, 8). Ξέσπασε διωγμός που δεν περιγράφεται. Κύμα μίσους, επιδρομή σκληρότητας, μανία εξόντωσης, πράξεις βίας... Με μια στυγνή διαταγή, που δεν εκδίδεται ούτε σε χώρες κανιβαλισμού εξέβαλε μία ολόκληρη δωδεκάδα αγίων επισκόπων από την ποιμαντική τους έπαλξη, διότι δεν άντεχε το έργο τους και την αγία βιωτή τους. «Εγώ αγίους δεν θέλω...» φώναζε ο Σεραφείμ. Ένας απ' αυτούς τους αγίους... ήταν και ο ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ επίσκοπος Αλεξανδρουπόλεως Κωνσταντίνος.

Δεν σταμάτησε εδώ το πάθος του, δεν ικανοποιήθηκε με ένα χτυπήματα, δεν χόρτασε με το μαρτυρικό αδελφικό αίμα... Για να τους γελοιοποιήσει τους φόρεσε και με ένα παρατσούκλι. Τον πατέρα Κωνσταντίνου, αφού του αφαιρέσαν τον νόμιμο και κανονικό τίτλο του Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως, του έδωσαν το παρατσούκλι: **επίσκοπος Δαμαλών Κωνσταντίνος**. Και για να τους αναγκάσουν να δεχθούν τα παρατσούκλια, τους εξεβίαζε με την στέρησιν των χρημάτων που δικαιούνταν ως σύνταξη για τα 35-45 χρόνια που υπηρετούσαν ως κληρικοί. Όλοι το αρνήθηκαν και έμειναν για χρόνια χωρίς χρήματα.

Από τότε πέρασαν σαράντα πέντε χρόνια και ο πόλεμος που δρομολογήθηκε από τον αρχιεπ. Σεραφείμ και μικρή ομάδα επίορκων επισκόπων εναντίον των 12 αγίων αρχιερέων το 1974, δεν λέει να κοπάσει. Δεν περνάει εβδόμη που να μην κυκλοφορήσει κάποιο δημοσίευμα ή έντυπο γράφοντα για την περίοδο Ιερώνυμου Α' και χτυπώντας καρφία στους εκδιωχθέντας αγίους και οσίους μητροπολίτες.

Προ ενός έτους (2018) ο παλιός δημοσιογράφος και τώρα καθηγητής Θρησκευτικών Χαράλαμπος Μ. Ανδρεόπουλος κυκλοφόρησε ένα βιβλίο πυκνο-

γραμμένο, 380 σελίδων, μεγάλο σχήματος (17x24), που διαπραγματεύεται την περίοδο που προαγορεύεται η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974 "Ιστορική και νομοκανονική προσέγγιση". Εκτός του ότι υπάρχει αλλοίωση των ιστορικών γεγονότων, καταδίκασαν τους δώδεκα αρχιερείς χωρίς δίκη, δίχως απαγγελία κατηγορίας εναντίον τους, δίχως να αναζητηθούν μάρτυρες κατηγορίας, δίχως να ακουστούν μάρτυρες υπεράσπισης, δίχως να δοθεί το δικαίωμα να απολογηθούν κι αυτά με μία μόνο δικτατορική διαταγή (3 & 7 Συντακτική Πράξη). ΣΙΩΠΗ!

Γι' αυτό το έγκλημα, που δεν μετριέται κι ούτε περιγράφεται, το μοναδικό ίσως στην δισχλιετή ιστορία της Εκκλησίας, ο συγγραφέας ιστορικός – θρησκευτικών καθηγητής – δεν αναφέρει σχεδόν τίποτα. Και το μόνο που αραιδιάζει είναι μερικές σειρές για τους δώδεκα, προκειμένου να τους μεμφθεί ως μη ανήκοντες στους δικούς τους, δηλαδή στους "του Ιερού" Τάγματος Φωστήνη-Καρανικόλα, αλλά είναι της «ΖΩΗΣ»!

Για δε τον γέροντα Αλεξανδρουπόλεως π. Κωνσταντίνου, τον ήρωα της Καβάλας και των Καλαβρύτων, τον εξορισμένο και δαρμένο από τους Βουλγάρους και αναγνωρισμένο ως γενναίο μαχητή από τον Άρη Βελουχιώτη, δεν βρήκε να γράψει τίποτα από μία πληθώρα θαυμαστών ιστορικών γεγονότων παρά τα παρακάτω.

1) «Αλεξανδρουπόλεως Κωνσταντίνος (Χρόνης): Πρόκειται για τον πρώτο επί αρχιεπισκοπείας Ιερώνυμου (Κοτσώνης) εκλεγέντα Μητροπολίτη. Εξελέγη την 01/06/1967 σε διαδοχή του Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως Ιωακείμ (Καβύρη) ο οποίος είχε απομακρυνθεί "αυτοδικαίως" τον Ιανουάριο του 1967 (εξατίας του Ν.Α. 4589/1966, άρθ. 4 περί ορίου ηλικίας – 80όν έτος)... Επρόκειτο περί κληρικού ο οποίος μέχρι την εκλογή του ήταν δραστήριο μέλος της Αδελφότητος Θεολόγων "Ζωή". Παρά το αγωνιστικό περι ελευθερίας παρελθόν του την περίοδο της κατοχής, συνταχίσθηκε με το καθεστώς της 21ης Απριλίου και προσωπικά με τον δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλο και υπήρξε εκ των πλέον αφοσιωμένων στο νέο εκκλησιαστικό καθεστώς ιεράρχης... Χειροτονήθηκε ως Αλεξανδρουπόλεως στις 08.06.1967 στον καθεδρικό ναό της Καβάλας από τον αντιπρόεδρο της "Αρισίνδην" Συνόδου, "Ζωικής" επίσης προελεύσεως Μητροπολίτη (από Κοζάνης) Πατρών Κωνσταντίνου (Γλατή), συνιερουργούντων των Μητροπολιτών Φιλίππου Αλεξάνδρου (Καντώνη) και Ζιχών Νικοδήμου (Βαλληνδρά), για να ακολουθήσει εν συνεχεία... εγκύκλιος περί εκλογής και εγκαταστάσεώς του» (βλέπε το προαναφερθέν βιβλίο σελ. 115).

Η απάντηση στη φράση – η ταύτιση του με τη Δικτατορία – δόθηκε πριν από σαράντα πέντε χρόνια – όπως το αναφέραμε πιο πάνω – αλλ' αυτά συνεχίζουν το ίδιο τροπάρι, επειδή δεν έχουν τι άλλο να πούνε.

Ο Λευκασμένος Γέροντας μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως π. Κωνσταντίνος, υπήρξε μια ιστορία γεμάτη εθνικές εξάρσεις και πνευματικές αναβάσεις, μια ιστορία γεμάτη αυτοθυσία και ηρωισμό, μια ιστορία γεμάτη πνευματικές κατακτήσεις, μια ιστορία γεμάτη θαύματα.

Υπήρξε μισητός του αποστόλου Παύλου, δεχόμενος να διαβή στη Μακεδονία, όπως εκείνος όπου και διακόνησε το Ευαγγέλιο της Σωτηρίας.

Δεν είναι περιέργο όταν οι τρεις μητροπολίτες που λιποτάκτησαν, αφήνοντας το ποιμνίον τους μέσα στη κόλαση της φωτιάς και του θανάτου της κατοχής, χωρίς καμία βοήθεια, αναδείχθησαν Αρχιεπίσκοποι Αθηνών, και πεθαίνοντας ενταφιάστηκαν μέσα στις τιμές και στις δόξες (!) ενώ ο ηρωικός αγωνιστής π. Κωνσταντίνος, που βίωσε την φρίκη του πολέμου και της κατοχής, υψώνοντας το ράσο του φλάμπουρο παρηγορίας και σκέπη προστασίας των χειμαζομένων, των χηρών, των ορφανών..., **πέθανε εξόριστος !!!**

Τώρα, μακριά από την κακότητα της γης, ο μακαριστός ιερομάρτυρας Κωνσταντίνος ζει δικαιωμένος με τους άλλους ένδεκα συμμοναστές και απολαμβάνει την κοινωνία του Θεού "εν τω φωτί" της επουρανίου Βασιλείας.

Άγιε ιερομάρτυρα του Χριστού π. Κωνσταντίε, πρόσβουε υπέρ ημών.

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ:

Κρυψίνια και άγνοια εντός και εκτός της Ιεραρχίας

συνέχεια από την 2η σελίδα

αναγνωριστεί η Εκκλησία των σχισματικών της Ουκρανίας, με συνοπτικές διαδικασίες και με άγνοια των κειμένων τόσο από τα μέλη των Επιτροπών, όσο και από τα μέλη της Ιεραρχίας. Ο κ. Φειδός δεν έχει το τεκμήριο της αντικειμενικότητας. Κατά τα Δίπτυχα της Εκκλησίας της Ελλάδος είναι Κοσμήτωρ του Πατριαρχικού Ινστιτούτου Σπουδών Ορθοδόξου Θεολογίας στο Σαμπεζύ της Γενεύης και Οφφικιάλος, Άρχων Διδάσκαλος της Εκκλησίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Για τον τρόπο της ενημέρωσης, καθώς και για τον τρόπο της απόφασης στο κρίσιμο εκκλησιαστικό Ουκρανικό ζήτημα αποτελεί κυριολεκτικώς βόμβα η ομολογία ενώπιον όλης της Ιεραρχίας του Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ιερεμία. Ο εν λόγω Μητροπολίτης ενημέρωσε το Σώμα ότι είχε «προσωπική συνάντηση με τον κ. Φειδά, που τον βοήθησε με δυνατά επιχειρήματα και τον έπεισε με τη σοφή του κουβέντα ότι ο Οικ. Πατριάρχης έχει το δικαίωμα να παραχωρεί Αυτοκέφαλα, ενώ ο ίδιος είχε αμφιβολίες»!!! Ομολόγησε δηλαδή ότι χρειάστηκε «ιδιαιτέρω φροντιστήριο» για να πεισθεί... Είναι αδύνατο να πιστέψει κανείς ότι Αρχιερείς υπέπεσε σε τόσο βαρύ εκκλησιαστικό σφάλμα. Κατ' αυτόν δεν υπάρχει η αντικειμενικότητα, δεν υπάρχουν οι Ιεροί Κανόνες, δεν υπάρχει η επισκοπική κρίση και ευθύνη, δεν υπάρχει η γνώση της αντιθέτου γνώμης για να κριθεί το σωστό και το λάθος, δεν υπάρχει η έρευνα και η αναζήτηση της Αλήθειας. Του άρκεσε μόνο το ιδιαίτερο φροντιστήριο του κ. Φειδά.

Με τη λογική του Σεβ. Γόρτυνος θα μπορούσε κάποιος να σκεφθεί ότι για να εγκριθεί η Αυτοκεφαλία των σχισματικών της Ουκρανίας δεν χρειαζόταν η σύγκληση της Ιεραρχίας. Αρκούσε η γνωμοδότηση του κ. Φειδά. Η νοσοτροπία του κ. Ιερεμία επικράτησε τελικά στην Ιεραρχία. Απεδείχθη ότι Αυτή δεν συνεκλήθη για να κρίνει την πράξη του κ. Βαρθολομαίου στο Ουκρανικό και να αναζητήσει την Αλήθεια. Συνεκλήθη για να διακηρύξει την αβλεπτική υποστήριξη της σε ό,τι Αυτός πράττει και οι Μητροπολίτες, ιδιαίτερα των Νέων Χωρών και όσων καλοβλέπουν τον Αρχιεπισκοπικό Θρόνον, να διακηρύξουν την αφοσίωσή τους, στο πρόσωπο και στον θεσμό του Πατριάρχου. -

ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ
ΚΑΙ 2° ΜΕΡΟΣ

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 3η συνέχεια από την 19η Ομιλία 29/3/1981

«και ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως τὰ σκευή τὰ κεραμικά συντριβήσεται, ως κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρὸς μου» (Απ. 2, 2629)

Ποιό κοινωνικό σύστημα είναι εκείνο το οποίο θα μπορούσε να περιορίσει τους ανθρώπους, τους πολίτες, και να τους συνιστούσε να μην είναι πλεονέκται και φιλαργυροί; Ποιό; Σᾶς ἐρωτώ: Ποιό;... «Όταν ο Χριστιανισμός προβάλλει την πτωχείαν, την θεληματικήν πτωχείαν, ποιό κοινωνικό σύστημα θα όμιλοῦσε περί πτωχείας;... Και πόσοι πολίται θα συνετάσσοντο ποτέ σ' ένα τέτοιο κοινωνικό σύστημα που θα πρέσβευε τέτοιες ιδέες;... Όλα πετοῦσαν ἔξω και πέρα μακριά εκείνον ό οποίος θα όμιλοῦσε για πτωχεία!

«Ας βγῆ πάνω σ' ένα μπαλκόνι, παρακαλώ, κάποιος που θέλει να κάνει προεκλογικό άγώνα και να πῆ: «Άγαπητοί μου! ψηφίστε με κι ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω όλους πτωχούς!»! Είναι δυνατόν να ἐκλεγῆ αὐτός ποτέ βουλευτής ἢ πρόεδρος Δημοκρατίας και λοιπὰ; Ποτέ! Μά ποτέ! Μά, ό Χριστός αυτό εἶπε: «Μακάριοι οι πτωχοί τῶ πνεύματι, οι αὐτῶν ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 5, 3). Οι πτωχοί στην τσέπη ἔχουν οι πτωχοί στο μυαλό!... Λοιπόν, ἄς μή λέμε τέτοια πράγματα! Είναι παρεκτροπή. Ο Χριστιανισμός είναι σωτηρία τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματος. Νομίζω ότι πρέπει να ἐπανατοποθετηθῆ το θέμα και ἡ ἔννοια τῆς σωτηρίας. «Όταν λέμε σωτηρία, τί ἔννοοῦμε;

Σωτηρία, ὀρθοδόξως βλέποντες και ἐρμηνεύοντες τόν ὄρον, είναι ἡ διάσωσης τοῦ ὅλου ἀνθρώπου με τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν, τῆς μέν ψυχῆς ἀπό τὴν ἁμαρτία, τοῦ δὲ σώματος ἀπό τὸν θάνατον. Αυτό θὰ πῆ «σωτηρία». Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ὁ Χριστός, που ἀνεστήθη ἀπό τούς νεκρούς για να μᾶς σώσει, λέγεται Σωτήρ. «Άλλως, όταν μιλάμε με ἄλλη ἔννοια για τόν Χριστιανισμό και για τούς Χριστιανούς μας, ἔχομε βέβαια ένα σχῆμα εὐσεβείας, ἀλλὰ τὴν δύναμιν τῆς εὐσεβείας τὴν ἔχομε ἀρνηθῆ. Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται σέ τέτοιες καταστάσεις, ἐπειδὴ ἔχομε ἐσωτερικήν νεκρωσιν!

888«Γίνου γρηγορῶν—γίνε ζυπνητός—» (Απ. 3, 2). «Γνωρίζω τὰ ἔργα σου. Ὀνομάζεις ότι εἶσαι ζωντανός νεκρός εἶσαι! Γίνου γρηγορῶν, λοιπόν».

Χρειάζεται ἀφύπνισις. Χρειάζεται αὐτοκριτική! χρειάζεται γόνιμος αὐτοκριτική.

Ἀπαιτεῖται, ὅσο ποτέ ἄλλοτε μοῦ φαίνεται στην ἐποχή μας, μιά ἀναθεώρησις τῆς πορείας μας, με βάσι αὐτὰ που σᾶς ἔλεγα προηγουμένως. Ὅχι τέτοια ἀναθεώρησι, για να πέσωμε σέ μοντέρνες θεωρίες, ἀλλὰ μιά ἀναθεώρησι, για να ξαναγυρίσουμε στα σωστά χνάρια τοῦ Εὐαγγελίου.

Πρέπει να ποῦμε, ἀγαπητοί μου, ότι σήμερα ὁ τίτλος «ὀρθόδοξος Χριστιανός» δὲν είναι ένα δεδομένο, ἀλλὰ ένα ζητούμενον. Δὲν μπορῶ να λέγω «Εἶμαι ὀρθόδοξος Χριστιανός», ἀλλὰ «Εἶμαι ὀρθόδοξος Χριστιανός;...». Είναι ζητούμενον.

Πρέπει ἀκόμη να ἔρωτοῦμε: «Πράγματι, ἡ Ἑλλάς κατοικεῖται ἀπὸ Ἑλληνας Ὀρθόδοξους Χριστιανούς;». Ἐάν πράγματι κατοικεῖται, τότε Ἅγιος ὁ Θεός. Τότε μόνον θὰ παύσωμε να εἴμεθα νεκροί, ὅταν ἡ ζωσ παρούσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναρριπίζει τίς καρδιές μας και τὴν πατρίδα μας. Ἄλλὰ δὲν ξέρω ἂν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατοικεῖ πάνω ἀπό τὴν πατρίδα μας σήμερα! Πόσο φοβᾶμαι ότι ἐφαρμόζεται ἐκεῖνο τό λεγόμενον, «οὐς ὁ Θεός βούλεται ἀπολέσαι, μωραίνει». Πόσο φοβᾶμαι ότι σήμερα πάσχομε ἀπό μία μωρία. Ὅλοι μας. Ὅλοι μας! Και ὁ τελευταῖος γονιός και κληρικός και λαϊκός και οι τελευταῖοι πολίτες! Ὅλοι μας πάσχομε ἀπό μία μωρία. Τό κλίμα τῆς ἐποχῆς, ὁ τρόπος που ζοῦμε, ὁ τρόπος που σκεφτόμαστε—ῶ, δυστυχῶς!—ἔχουν ἀλλάξει αὐτὰ. Και δὲν ξέρω πᾶν τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ πλέον στην πατρίδα μας και στίς καρδιές μας.

Άγαπητοί μου, τό ξέρετε ότι ὁ μέσος Ἑλληνας—αὐτός που καταλαβαίνει τὴν ἐφημερίδα που διαβάζει— ἔχει ἀλλάξει νοοτροπία στο θέμα τῆς πίστεως; Ἐχει γίνει τέτοια πλύσις ἐγκεφάλου... Ἀπό δεκαετίες!

Άγαπητοί μου, ἀπό τόν καιρό τῆς τουρκοκρατίας—για να μὴν πῶ και ἀκόμη πῶ μπροστά— ἀπό τούς χρόνους ἀκόμη τοῦ Βυζαντίου—, οι ἔξενες προπαγάνδες τοῦ Προτεσταντισμοῦ και τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἄσκούσαν τόν πρωσηλυτικόν τους εἰς αὐτόν τόν χῶρον τόν ἡπειρωτικόν τῆς Ἑλλάδος και εἰς τὴν Μικρᾶν Ἀσίαν— εἰς τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Σερβίαν, τούς Ἁγίους τόπους— παντοῦ! Σ' ὅλον τόν χῶρον ἄσκούσαν προσηλυτισμόν. Διαβάσατε λίγο Ἱστορία και θὰ τό ἰδῆτε αὐτό. Ἐ, λοιπόν— σιγά σιγά—μακρόχρονα σχέδια αὐτὰ—, ὅλες αὐτές οι ἐνέργειες ἔφεραν τὰ πράγματα σέ μιά στάθμη. Ἡ στάθμη είναι τούτη— ότι ὁ σημερινός μέσος Ἑλληνας ἔχει ἀλλάξει νοοτροπία. Ὁ σημερινός μέσος Ἑλληνας δὲν ἔχει πλέον ὀρθόδοξον νοοτροπία. Πρέ-

πει να σᾶς πῶ ότι αὐτό είναι τό φοβερό και τό φρικτό, τό ὅποῖον πολύ δύσκολα ἀπανορθώνεται!

Ἐτσι ἄς μὴν περιμένωμε ότι θὰ ἔλθουν να μᾶς προσβάλουν τὴν πίστι μας ἀπ' ἔξω— ἔχει ἡδη προσβληθῆ! Μία μόνον κίνησις να γίνῃ για μία στιγμή, θὰ ἰδῆτε ότι ὁ λαός δὲν θὰ διαμαρτυρηθῆ. Αὐτό είναι τό δυστύχημα! Ὑπῆρξαν ἐποχές που ὁ λαός ξεσηκωνόταν. Τώρα ὁ λαός δὲν θὰ διαμαρτυρηθῆ— τόσο διότι ἡ νοοτροπία τοῦ ἔχει ἀλλάξει, ὅσο και διότι ἀδιαφορεῖ.

Κάποτε αὐτὰ τὰ πράγματα, τῆς Πίστεως τὰ πράγματα, ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Πιστοῦ. Σήμερα δὲν είναι ἡ ζωὴ τοῦ ἡ ζωὴ του είναι οι «μπίζνες» είναι ἡ καλοπέρασι— είναι οι «ὑπόθεσες». Μὲ συγχωρεῖτε για τὴ λέξι— τὴν βάζω ἐντός εἰσαγωγικῶν. Αὐτό είναι ὅλο. Αὐτό είναι ὅλο! Δὲν ἐνδιαφέρεται σήμερα καθόλου για τὴν Πίστι του. Ὅποτε; Ὅποτε ἔχομε νεκρωσιν. Ἐχομε νεκρωσιν! Ἀλλοίμονό μας ὅμως!

Γρήγορα θὰ δουλωθοῦμε— θὰ δουλωθοῦμε πνευματικά. Θὰ χάσωμε αὐτόν τόν πολῦτιμο θησαυρό τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Θὰ τόν χάσωμε! Δὲν ξέρω ποιός θὰ τόν κρατήσουν. Ἄλλὰ ἡδη ἔχει χαθῆ! Τί λέγω ότι θὰ τόν χάσωμε!... Ἡδη ἔχει χαθῆ! Μὴ ὀδυρώμεθα ὅμως. Ἄν ἐδῶ μερικοί ἀνθρωποὶ ἀκοῦτε αὐτὰ που ἀκοῦτε, σᾶς παρακαλῶ και σᾶς ἱκετεύω— ἄς προσέξωμε, ὥστε ἡ νοοτροπία μας να μείνῃ ὀρθόδοξος— ὀρθόδοξος χριστιανική. Νὰ εἴμεθα πνευματικοὶ ἀνθρωποὶ. Ὅχι να ἔχωμε ἀπλῶς ένα σχῆμα εὐσεβείας, ἀλλὰ να ἔχωμε μιά ἀληθινή πνευματική ζωὴ.

Λέγει ὁ Κύριος εἰς τόν ἐπίσκοπον: «Και στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελλον ἀποθνήσκειν—Και στήριξε τὰ ὑπόλοιπα μέλη, ἐκείνα τὰ ὅποια εἶνε ἀκόμα ὑγιῆ— ἀλλὰ, ἐάν δὲν φροντίσης, θὰ πεθάνουν—» (Απ. 3, 2).

Ὁ στίχος δηλοῖ ότι ὑπῆρχε στην Ἐκκλησία τῶν Σάρδων και ὑγιῆς μερίδα πιστῶν, που δὲν εἶχε δεχθῆ ἐπιδράσεις νεκρώσεως τῆς ψυχῆς. Προσέξτε ὅμως! Ποιές είναι αὐτές οι ἐπιδράσεις νεκρώσεως τῆς εὐσεβείας; Ποιά είναι ἐκείνα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια νεκρώνουν τὴν εὐσέβεια μες στην ψυχὴ τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ;

Εἶναι πολλά. Είναι πάρα πολλά. Θὰ πῶ τὰ πῶ σημαντικά. Τὰ ξέρετε— δὲν σᾶς είναι ἀγνωστα. Είναι τό ρυπαρόν ἔντυπον! Είναι ὁ κινηματογράφος, που ἔχει ἔσπερασει κάθε ὄριον ἐντροπῆς. Είναι τό θέατρο, που ἀκολουθεῖ σέ ξετσιτωσιά τόν κινηματογράφο. Είναι ἡ τηλεόρασις, που συνα-

γωνίζεται τὰ δύο πρῶτα, κινηματογράφος και θέατρο. Είναι τό ρεῦμα τῆς μόδας, σέ ὅλες τίς πλευρές τῆς. Είναι ἡ κοσμική ζωὴ. Και ἄλλα πολλά.

Αὐτὰ τὰ ξέρετε ὅλοι σας— είναι πολύ χονδρικά. Ἐγὼ ὅμως θᾶλεγα ότι ένα στοιχεῖο, ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὅποια δὲν ὑποπευόμαστε ότι μπορεῖ να ξεραίνουν τὴν ψυχὴ, είναι και ένα μὴ ὀρθόδοξο κήρυγμα! Ὅλα αὐτὰ τὰ κηρύγματα που γίνονται ἀπὸ ἄμβωνος κατ' ἐξακολουθήσιν, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν τὴν πνοὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔχουν μία εὐσεβιστική διάστασι.

Αὐτὰ, ἀπλῶς ἔρχονται να βοηθήσουν τόν σύγχρονο— ὅπως λένε— κουρασμένο ἀνθρωπο και να τόν ξεκουράσουν! Τώρα, ἂν πρέπη να ρωτήσωμε ποιόν ἔννοοῦν «κουρασμένο ἀνθρωπο» και τί ἔννοοῦν ὅταν λένε ότι τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἔρχονται να ξεκουράσουν τόν «κουρασμένο ἀνθρωπο», ἐκεῖ θὰ βρεθοῦμε, ἀγαπητοί μου, μπροστά σέ ένα χάος— σέ μίαν ἄβυσσον! Τοῦτο σᾶς λέγω: Ὑπεύθυνος είναι ὁ ἄμβων. Σοβαρὰ ὑπεύθυνος! Ἐνα ὀρθόδοξο κήρυγμα πάντοτε συγκρατεῖ, πάντοτε διαφωτίζει, πάντοτε δίδει στοιχεῖα ὑγείας.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω ένα ἱστορικό παράδειγμα, για να ἰδῆτε τί σημαίνει ὀρθόδοξον παρουσία, ἔστω κι ἂν δὲν ἀκούγεται ἀπὸ τόν ἄμβωνα, ἀλλὰ είναι μία παρουσία. Ὅπως θὰ ξέρετε, τὰ Ἐπτάνησα δὲν κατελήφθησαν ἀπὸ τούς Τούρκους. Ἐἶχαν ὅμως ἄμεση τὴν ἐπίδρασι τῆς Ἱταλίας και συνεισῶς τοῦ δυτικῶν πνεύματος, τῆς δυτικῆς νοοτροπίας και τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ.

Πῶς κατάφεραν τὰ Κατάρφρα να μείνουν ὀρθόδοξα; Πῶς κατάφεραν; Νὰ ένα ἐρώτημα.

Ἐἶχε τεθῆ ένα φράγμα, ἀθέατο ἴσως, ἀλλὰ ζωντανό και ἰσχυρό, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὴν Ζάκυνθο— ένα φράγμα μῆς ζωντανῆς ὀρθοδόξου παρουσίας, που ἦταν ὁ ἅγιος Σπυρίδιον, ὁ ἅγιος Γεράσιμος και ὁ ἅγιος Διονύσιος. Τό φαντάζεσθε; Τό φαίνεται ἔσπερασει... Αὐτό τό πλέγμα ἔκρηξε τὰ Ἐπτάνησα και τὴν ὑπόλοιπη ἀκόμα ἡπειρωτικήν Ἑλλάδα στην ὀρθόδοξον πίστι μας, σάν κυματοθραύστις τῶν μανιασμένων κυμάτων τῆς πεθαμένης Εὐρώπης; ναί, τῆς πεθαμένης, τῆς αἰρετικῆς και τῆς ἀρεινικῆς Εὐρώπης. Μάλιστα!

Καταλαβαίνετε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, τί ἀξία ἔχει ἡ παρουσία ἑνός Ἁγίου, ἔστω και νεκροῦ; Είναι ζωντανός ὁ Ἅγιος— ὁ ὀρθόδοξος Ἅγιος. Ἐνῶ σήμερα ἔχομε ζωντανούς ἀνθρώπους, που είναι νεκροί! Γ' αὐτό σᾶς εἶπα ότι μιά ζωντανὴ παρου-

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

σία ἑνός ὀρθοδόξου κηρύγματος και ζωντανῶν Χριστιανῶν θὰ μπορούσαν να ἀποτελέσουν ένα πραγματικό φράγμα, ὥστε να μὴν ἀλωθῆ ὁ λαός μας ἀπὸ τὴν φθορὰ τῆς Δύσεως.

Πάντως, ὁ Κύριος παραγγέλλει στὸν ἐπίσκοπον να στηρίξῃ ἐκείνους που δὲν παρεούθησαν. Ἄλλὰ ὅπως ὅποτε και αὐτοὶ θὰ ἐνεκροῦντο πνευματικῶς, ἐάν δὲν ἐλαμβάνετο πρόνοια προφυλάξεως τῶν.

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, θέλω να προσέξετε. Βλέπω ἀμέριστη τὴν προσοχή σας, ἀλλὰ αὐτό τό σημείο θέλω να τό προσέξετε πολύ! Τό πρόβλημα τῆς προφυλάξεως τῶν Πιστῶν ἀπὸ ἕναν κόσμον φοβερῆς διαφθορᾶς και καταλύσεως τῶν πάντων είναι μέγα και ζωτικώτατο πρόβλημα. Πῶς θὰ φυλάξωμε τὰ υγιῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε να μὴν μολυνθοῦν και να μείνουν στην θέσι τους;

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο ότι ἡ προληπτική ἀγωγή είναι σπουδαιότερα τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς. Ὅταν λέγη ὁ Κύριος στὸν ἐπίσκοπο «Στήριξε τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας σου», θέλει να πῆ: «Αὐτοὺς που δὲν ἔπεσαν στήριξε τους. Ἄμα πέσουν, ἄμα νεκρωθοῦν, είναι δύσκολο να τούς ζωντανέψης μετὰ».

Εἶναι σάν να λέμε ότι τό μίαισμα τοῦ Χιλιασμοῦ δὲν πρέπει να ἔλθῃ στην πόλι μας. Γ' αὐτόν τόν σκοπό, δὲν πρέπει να ἀσκήσωμε τόσο θεραπευτικὴ ἀγωγή, ὅσο προληπτικὴ ἀγωγή. Είναι προτιμώτερο να βοηθήσωμε τούς ἀνθρώπους μας, τούς Πιστούς μας, να κατανοήσουν τί είναι ἡ Ὀρθόδοξια, ὥστε ἀπὸ μόνονι τους να είναι σέ θέσι να μὴ δεχθοῦν ποτέ τό μίαισμα τῆς αἰρέσεως, παρὰ να πᾶμε να θεραπεύσωμε ἕναν που προσεβλήθη ἀπὸ τὴν αἴρεσιν. Αὐτό είναι δυσκολότερο και τὰ ἀποτελέσματα είναι πενικρότερα— ἐνῶ τὰ ἀποτελέσματα είναι πλοῦσια με μίαν προληπτικὴν ἀγωγήν— και τό ὑπογραμμίζω!

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΤΟ ΦΩΝΑΖΟΥΝ & ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΔΕΙΛΙΑΖΟΥΝ...

μες πλαιγίς του και τὴ λάμψη των μπλε και μωβ χρωμάτων του μου ἔφερνε στο νοῦ αὐθόρμητα τους στίχους των ψαλμῶν. Ἐς ἐμεγαλύνθη τα ἔργα σου Κύριε! Πάντα ἐν σοφία ἐποίησας'.

»Μόλις ἐπιστρέψαμε τον ρῶτησα: Ἐπαὶ δὲν μιλήσατε μια φορά για τον Θεό, για τὴν ομορφιά τῆς δημιουργίας; Μου ἀπάντησε: Ἄν μιλοῦσα για το Θεό θα ἔχανα τους ἀνθρώπους μου, θα ἔμενα μόνος'. ἘΜα ἡ μοναξιά ποτέ δὲν ἦταν ἁμαρτία', του εἶπα, σκεπτόμενη ότι δὲν ἦταν ἀλήθεια ότι θα ἔχανε τους ἀνθρώπους του. Οι χωρικοί πάντα με ἀκούγαν ευχάριστα, ὅταν μιλοῦσα για τὴν Ἐκκλησία μας και γενικά για τὴν Ἐκκλησία, για τὴν προσευχή. Μου ξαναζήτησαν να πᾶω να τους δω»¹.

Εἶναι χαρακτηριστικά και ἀποκαλυπτικά και ἀποκαρδιωτικά συγχρόνως τα ὅσα λέγει ἡ Γκορίτσεβα. Οι ἀνθρωποὶ του κόσμου να είναι λαλίστατοι και ἀδιάντροποι και προκλητικοί, ὅταν μιλάνε για το πιστεύω τους, τὴ φιλοσοφία τους, τὴν ἰδεολογία τους, ἀσχέτως αν αὐτὰ που πρεσβεύουν είναι βλαβερά και βλακῶδη, ευτελή και τιποτένια, και οι ἀνθρωποὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη και οι ἡγέτες τῆς, ἐπίσκοποι και ἱερεῖς, να μὴ τολμούν ν' ἀρθρώσουν λόγο για τὴν πίστη μας ἢ να διατυπώσουν ἀντίλογο για ὅσα εχθρικά και ἀπαξιώτικα για τὴν Ἐκκλησία λέγονται. Και ως δικαιολογία προβάλλουν ότι θὰ χάσουν τον κόσμο ἢ ότι θα μείνουν μόνον. Είναι σαν να λέγει ἕνας γιατρός ότι δὲν μπορῶ να μιλήσω για τὴν θεραπεία των ἀσθενῶν, γιατί είναι σκληρῆ, ἐπώδυνη και κοστίζει. Συνεπῶς θα μου φύγουν οι ἀσθενεῖς κι ἐγὼ θα μείνω μόνος. Πράγμα που οὔτε κατὰ φαντασία μπορεῖ να συμβεῖ. Ἄλλὰ και αν συμβεῖ, ἔχομε το παράδειγμα του Χριστοῦ σὲ

ἀνάλογη περιπτώση, που μας διδάσκει περί του πρακτέου. Ὅταν κάποτε πολλοὶ ἐκ των μαθητῶν αὐτοῦ, ἀκούγοντας το κήρυγμά του, σκανδαλίσθησαν και εἶπαν «σκληρός ἐστίν οὗτος ὁ λόγος— τίς δύναται αὐτοῦ ἀκοῦειν;» και πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐφυγαν και σταμάτησαν να συμπορεύονται μαζί του, τότε ο Χριστός, ἀντί να φοβηθεῖ μήπως μείνει μόνος και τον εγκαταλείψουν και οι στενοὶ του μαθητές, εἶπε στους δώδεκα μαθητές του: «μη και υμεῖς θέλετε υπάγειν;» (πρβλ. Ιω. 6,60-67). Ἐκτός τούτου και το παράδειγμα του προφήτου Ηλία μας δίνει κουράγιο. Ὅταν παραπονέθηκε στο Θεό ότι οι πάντες εγκατέλειψαν τον ἀληθινό Θεό και αὐτός ἐναπέμεινε μόνος και ἔρημος να τον λατρεύει, ὁ Θεός τὸ ἀπάντησε: ὄχι δὲν εἶσαι μόνος ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐπὶ τὰ χιλιᾶδες ἀνθρώποι που δὲν ἐκλιναν γόνυ στον Βάαλ (πρβλ. Βασ. Γ' 19,13-18).

Βέβαια στη ζωὴ των ἁγίων ἐμφανίζονται στιγμές φοβερῆς μοναξιάς και εγκαταλείψεως. Ἀς θυμηθοῦμε τον Νῶε, τον Ἀβραάμ, τον δίκαιο Ιωσήφ, τους προφήτες, τον Παῦλο, ἀκόμη και τον ἴδιο τον Χριστό στη Γεθσημανή. Είναι οι ὀριακές στιγμές του μεγάλου πειρασμοῦ και τῆς δοκιμασίας, που χαριτώνουν ἀνυπολόγιστα τους ἀνθρώπους του Θεοῦ. Δὲν πρέπει να τις φοβόμαστε, ἀλλὰ να τις ἀναμένωμε. Είναι και αὐτές μέσα στην ἀθλήση των παιδιῶν του Θεοῦ.

Ἐκεῖνο που πρέπει να φοβόμαστε είναι αὐτό που λέγει ὁ Κύριος: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω υμῖν, ἐάν μὴ ὁ κόκκος του σίτου πεσῶν εἰς τὴν γην ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει· ἐάν δε ἀποθάνη, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ιω. 12,24). Να ἡ φοβερῆ μοναξιά! Εἶ-

να ἡ μοναξιά που προκύπτει, ὅταν ἀποφεύγουμε το μαρτύριο και τον κατὰ Θεό θάνατο, για να σώσωμε βιολογικά και πρόσκαιρα αὐτὴ τὴν φθαρτὴ και περιστασιακὴ και ἐφήμερη υλικὴ ζωὴ μας. Είναι ἐπίσης ἡ μοναξιά που προκύπτει, ὅταν ἀφῆνωμε τὴν κατὰ Θεόν ζωὴ και τὴν ὑπακοὴ στις ἐντολές του. Είναι ἡ μοναξιά του Ἀδάμ και τῆς Εὐας μετὰ τὴν πτώση, του Κάιν, του Ιούδα, ὅλων των προδοτῶν και ἀποστατῶν τῆς ἐν Χριστῶ πίστεως και ζωῆς.

Ὁ Χριστός και πάλι μας προειδοποιεῖ: «Ουαὶ ὅταν καλῶς υμάς εἴπωσι πάντες οι ἀνθρωποὶ— και τα αὐτὰ γὰρ ἐποιοῦν τοὶ ψευδοπροφήταις οι πατέρες αὐτῶν» (Λουκ.6,26). «Μακάριοι ἐστε ὅταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και εἴπωσι παν πονηρὸν ρῆμα καθ' ἡμῶν ψευδόμενοι ἐνεκεν ἐμοῦ. Χαίρετε και ἀγαλιάσθε, ότι ο μισθός υμῶν πολὺς ἐν τοὶς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τους προφήτας τους προ υμῶν» (Ματθ. 5,11-12).

Πόσο διαφορετικὴ, ἀλήθεια, είναι ἡ κατὰ Θεόν **δημοτικότητα και προβολὴ και ἀνέλιξη!** Είναι ἡ δημοτικότητα του σταυροῦ, τῆς ἴπτας και του θανάτου του προσωπικοῦ ἐγὼ και συμπερόντος. Ἡ δημοτικότητα τῆς συκοφαντίας, του διασυρμοῦ, του ονειδισμοῦ. Ἡ δημοτικότητα του διωγμοῦ και του μαρτυρίου που δὲν ἔχει νουν Χριστοῦ. Κι ὅμως είναι ἡ μόνη που σώζει και ωφελεῖ ουσιαστικά και αἰώνια.

Ἐάν πιστεύουμε λοιπόν, ἀς μὴ ντρεπόμαστε να διακηρύτουμε τὴ διδαχὴ του Χριστοῦ και ἀς ἔχομε θάρρος, τουλάχιστον, ὅσο ἔχουν οι διαφημιστές του κόσμου τούτου.

συνέχεια από το
προηγούμενο φύλλο

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμεινε! Και τι απόχινε...

Δεν μπορώ και δεν δικαιούμαι να προσπεράσω και να μην αναφερθώ, δίνοντας, έστω μία, συνοπτική εικόνα για τα παραπάνω αναφερόμενα, που έχουν σχέση με τον μακαρίτη μητροπολίτη Λάρισας Σεραφείμ Ορφανό και την Εκκλησία της Ελλάδος που είχε καταντήσει ξέφραγο αμπέλι, επικρατώντας το χάος και η αναρχία ο δε κάθε “άγιος” ξεπουλούσε ό,τι ήθελε και όσο ήθελε με τις ευλογίες και την κάλυψη του αρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ... (κ. Σακελλαρίου).

Το προαναφερθέν εκκλησιαστικό κτήμα είχε αγοραστεί από τον Ο.Δ.Ε.Π. την 20-4-1973 με αρ. Συμβολαίου 17461 του Συμβολαιογράφου Αθηνών Πραξιτέλους Φρατζεσκάκη. Ήταν η εποχή που ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης αγόραζε κτήματα για να αυγατίσει την εκκλησιαστική περιουσία, ώστε με την αξιοποίησή της να δώσει την οικονομική αυτοτέλεια στην Εκκλησία να αντιμετωπίσει μόνη της όλες τις δαπάνες μισθοδοσίας του κλήρου και τις λειτουργίες των ποικίλων ιδρυμάτων της.

Ο δεσπότης Λάρισας Σεραφείμ Ορφανός, με έγγραφο προς Κεντρικών Διοικητικών Συμβουλίου του ΟΔΕΠ (αρχιεπ. Σεραφείμ Τίκα) με ημερομηνία 6-5-1987, γράφει: «**Δια του παρόντος γνωρίζομεν υμίν ότι εις θέσιν Καραμπόση περιφέρειας Καραβομούλου (πρώην Αχινού) υπάρχει έκτασις 9.400 τ.μ. – αγροτεμάχιον με 5 ελιές...**

Ένεκα του ότι το ως άνω αγροτεμάχιον διακατέχεται με κίνδυνον καταπατήσεως υπό των κατοίκων και επειδή δεν είναι μεγάλης αξίας, παρακαλούμε όπως το αγροτεμάχιον του παραχωρηθί εις την καθ' ημάς Ιερών Μητρόπολιν από κοινού μετά της Ι. Μητροπόλεως Φθιώτιδος δια κοινωνικήν αξιοποίησιν».

Ο ΟΔΕΠ με την υπ' αριθμ. 358/12/4-6-1987 απόφαση κάνει δεκτό το αίτημα του Λαρίσης Σεραφείμ και το παραπέμπει στην Ιερά Σύνοδο για έγκριση.

Η Ιερά Σύνοδος, στη Συνεδρίαση της 20^{ης}-8-1987, εγκρίνει την παραχώρηση του κτήματος και με (αριθ. πρωτ. 1512 και Διεκπ. 2020) έγγραφό της, ημερ. 31-8-1987, κοινοποιεί την απόφαση στις δύο μητροπόλεις, διατυπώνοντας τα εξής: «Εκ Συνοδικής αποφάσεως, ληφθείσης εν τη Συνεδρία της 20-8-1987... παρεχωρήθη προς τας Ιεράς Μητροπόλεις Φθιώτιδος και Λαρίσης, δια πενήντα έτη, η άνευ ανταλλάγματος χρήσις της εις θέσιν “Καραμπόση”, περιφέρειας Καραβομούλου, εκτάσεως του ΟΔΕΠ, προς δημιουργίαν κατασκευών, δια τας ανάγκας των ως άνω Ιερών Μητροπόλεων... Εντολή της Ιεράς Συνόδου. Ο Αρχιεπίσκοπος

τεύς Αρχιμ. Ιάκωβος Παπαθανασίου-Γκίνης».

Οι διοικούντες του ταλαιπώρου αυτού Οργανισμού, που διαχειρίζονταν την εκκλησιαστική περιουσίαν, γνώριζαν ποια θα είναι η τύχη σ' αυτά που παραχωρούσαν, γι' αυτό, εκτός από αποφάσεις Διοικητικών Συμβουλίων του Οργανισμού της Ιεράς Συνόδου, συνέταξαν και μια νομιμοφανή συμβολαιογραφική πράξη για να φαίνεται Νόμιμη η παραχώρηση και τα οποία ονομάτησαν ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟ.

Στην περίπτωση εδώ έχουμε: ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑΤΟΣ (Αριθμ. 35900/11-9-1987) που συνετάγη από την συμβολαιογράφο Αθηνών Μαρία κ. Μπέη-Λίρμαν με συμβαλλόμενους τον Αρχιμ. Λεόντιο Μαρκόπουλο – εντεταλμένο σύμβουλο του Οργανισμού ΟΔΕΠ – και τους δύο μητροπολίτες Λαρίσης και Φθιώτιδος, και το οποίο φαινομενικά τους δεσμεύει:

«Σήμερα με το συμβόλαιο αυτό ο ΟΔΕΠ παραχωρεί προς τις Ιερές Μητροπόλεις Φθιώτιδος και Λαρίσης, που αποκαλούνται στο παρόν, χάριν συντομίας, και “χρησάμενοι” για πενήντα έτη..., προς δημιουργίαν κατασκευών για τις ανάγκες των δύο Μητροπόλεων...».

Αντί κατασκευών, το παραθαλάσσιο αυτό κτήμα παρ' ολίγο να γίνονταν ΧΡΗΜΑ για τα γεράματα του δεσπότη Λαμίας Δαμασκηνού.

Εμείς, με αίσθημα ευθύνης, θάρρους και παράλληλα πολύ πόνου, παρουσιάσαμε ένα από τα πολλά περιστατικά που η Εκκλησιαστική ηγεσία ενώ θα έπρεπε να είναι αυστηρός φύλακας και ακοίμητος φρουρός της εκκλησιαστικής περιουσίας, αυτή μεταμορφώθηκε σε – κατά τον δημοσιογράφο του “ΒΗΜΑΤΟΣ” κ. Σακελλαρίου – «ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ τσακάλια και κοράκια, άγρια και πεινασμένα έτοιμα... να κατασπαράξουν τεράστιες οικοδομικές εκτάσεις...» (“ΒΗΜΑ” ...).

Υπήρχαν, βέβαια, και ελάχιστοι σώφρονες εκκλησιαστικοί άνδρες, που είχαν απομείνει ακόμα μέσα, αλλά δεν μπορούσαν να φρενάρουν τον οδοστρωτήρα που ισοπέδωνε τα πάντα!

Έτσι κάνουν τις βρωμοδουλειές τους... γι' αυτό δεν θέλανε τον π. Θεολόγο στη Λάρισα.

3. – Μεγάλη αναστάτωση δημιούργησε δημοσίευμα της εφημερίδας “ΤΟ ΠΑΡΟΝ”, Κυριακή 2 Αυγ. 2009, με τίτλο: «**Πούλησαν “φιλέτο” σε... οδοκαθαριστή!**».

“ΣΑΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΚΑΙ ΥΠΟΠΤΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ”.

• Με μισθό 1.300 ευρώ, πού βρήκε τα 14.000.000 ευρώ;

• Και αμέσως μετά, μέσα στο γραφείο της ΕΚΥΔ, το μεταπούλησε σε τρεις κυπριακές εταιρείες, με... καπέλο 1,5 εκατ. ευρώ!

• “Παράτησαν” τον νομικό σύμβουλο του Αρχιεπισκόπου επειδή διαφωνούσε:

Η σκοτεινή αυτή ιστορία έχει ως εξής (το άρθρο είναι μεγάλο θα το μεταφέρουμε με δική μας γραφή όσο πιο συνοπτικά γίνεται): Την ημέρα της εορτής του Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου Β΄ (15-6-2009) συγκεντρώθηκαν κάποιοι κορυφαίοι Οικονομικοί – Εκκλησιαστικοί παράγοντες στο κτίριο της Ι. Συνόδου μέσα στα κενά γραφεία της “Εκκλησιαστικής Κεντρικής Υπηρεσίας Οικονομικών” (Ε.Κ.Υ.Ο.) και μέσα εδώ έγινε μια παράτυπη οικονομική συναλλαγή. Δηλαδή, διέπραξαν μία διπλή παράνομη και ανήκουστη αγοροπωλησία εκκλησιαστικής έκτασης (φιλέτο), χωρίς κανένα διαγωνισμό!!! Ένα προνομιακό οικοπέδο τεσσάρων στρεμμάτων στη

θέση Λιμανάκι Μάλτσινιώτη του Δήμου Βουλιαγμένης, πωλήθηκε σε έναν καταπατητή, υπάλληλο του Δήμου, αντί του ποσού των 14 εκατ. ευρώ. Αμέσως, την ίδια στιγμή, επί τόπου, αυτό μεταβιβάστηκε από τον αγοραστή υπάλληλο του Δήμου σε τρεις εταιρείες με έδρα την Κύπρο, αντί του ποσού των 15,5 εκατ. ευρώ. (Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, υπήρχε σχετική γνωμάτευση ότι η αξία του οικοπέδου ανέρχονταν στα 30 εκατ. ευρώ περίπου).

Ο εν λόγω καταπατητής, ήδη είχε χάσει όλες τις δίκες επί εποχής Χριστοδούλου και διευθυντή της Ε.Κ.Υ.Ο. Κων. Πυλαρινού, και δικαίωναν πλήρως την Εκκλησία της Ελλάδος, επομένως τα “προνόμια” που από τον νόμο απέρρεαν υπέρ του καταπατητή δεν ίσχυαν ώστε να έλθει σε νομικό συμβιβασμό η οικονομική υπηρεσία της Εκκλησίας.

Ο δημοτικός υπάλληλος – καταπατητής – κατέθεσε επιταγές 14 εκατ. ευρώ. Και αυτή η συγκεκριμένη πράξη, είναι παράνομη και γι' αυτόν, και για τον αποδέκτη των επιταγών Ε.Κ.Υ.Ο., βάσει της κείμενης νομοθεσίας, περί διακινήσεως μαύρου χρήματος. Και επί πλέον, οι επιταγές με τις οποίες πλήρωσαν οι εκπρόσωποι των κυπριακών εταιριών τον δημ. υπάλληλο ήταν οι ίδιες που νωρίτερα είχε δώσει ο δημ. υπάλληλος στην Εκκλησία της Ελλάδος για να αγοράσει την έκταση “φιλέτο” και αυτό ήταν επίσης παράτυπο.

Από το δημοσίευμα μαθαίνουμε ότι ο νομικός σύμβουλος του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Β΄ Αρχ. Πετρόπουλος αμέσως απομακρύνθηκε από τον ίδιο, με συνοπτικές διαδικασίες επειδή διαφώνησε με τον τρόπο πώλησης του επίμαχου ακινήτου.

Μετά τον σάλο που δημιουργήθηκε η Εισαγγελική Αρχή της Πατρίδος μας ανέθεσε στον εισαγγελέα κ. Αντ. Ελευθεριάνο να ερευνήσει την υπόθεση. Και αυτός μετά από ενδελεχή έρευνα, άσκησε δίωξη, «*in rem* για απιστία σε βάρος Νομικού Προσώπου Δημοσίου δικαίου άνω του ποσού των 15.000 ευρώ, άμεση συνέργεια στην απιστία και ηθική αυτουργία, καθώς και ψευδή βεβαίωση σε βάρος Ν.Π.Δ.Δ. Οι προβλεπόμενες, δε, από το νόμο καταχραστών του Δημοσίου ποινές είναι βαρύτερες και φθάνουν ως την ισόβια κάθειρξη» (Εφημ. “Free Sunday”, 27-3-11).

Από τον Ιούνιο του 2009, που έγινε η παράνομη συναλλαγή, μέχρι τον Μάρτιο του 2011 δεν κινήθηκε από πλευράς Εκκλησίας καμιά διαδικασία κατά συγκεκριμένων προσώπων που διέπραξαν τις παραβατικές αυτές πράξεις. Με το που ανακοινώθηκε η ποινική δίωξη, η εκκλησία... ανακοίνωσε την αλλαγή των δύο κορυφαίων οικονομικών παραγόντων, του Προέδρου της Δ.Ε. της Ε.Κ.Υ.Ο. Μητρ. Ιωαννίνων Θεοκλήτου και του Γεν. Διευθυντή της... Ίσως να είναι και σύμπτωση!

Το ζήτημα αυτό συνδέεται, ή καλύτερα, αποτελεί συνέχεια των παλαιών υποθέσεων (οικοπέδων της Βουλιαγμένης και άλλων κτημάτων) που ξέσπασε το 1997 που αναφέραμε πιο πάνω και τότε είχαν απηγγελθεί κατηγορίες για επτά κακουργήματα και αρκετά πλημμελήματα σε βάρος των διαχειριστών της εκκλησιαστικής περιουσίας. Αλλά, κατά “θαυμαστό” τρόπο, τα πέντε από τα επτά κακουργήματα μετατράπηκαν σε πλημμελήματα και για τα δύο βγήκε αθωωτική δικαστική απόφαση!

Τώρα στην νέα υπόθεση προστέθηκαν άλλα τέσσερα καινούρια κακουργήματα, επαναλαμβανόμενα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο!!!

ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΕΩΣ ΕΔΩ;;;

Δώσαμε μια μικρή περιληπτική εικόνα των

ανωμαλιών στη διαχείριση της εκκλησιαστικής περιουσίας, που αποτελεί αδιάκοπη ανοιχτή πληγή στους κόλπους της Εκκλησίας.

Μέσα σε αυτόν τον σκοτεινιασμένο ορίζοντα, που τον βιώσαμε και τον βιώνουμε όλοι μας, παίρνω την πρωτοβουλία να καταθέσω τη δική μου εναγώνια απορία! Πώς φθάσαμε έως εδώ;;;

Ανερχόμενος ο π. Ιερώνυμος Κοτσώνης στην αρχιεπισκοπική καθέδρα, από την πρώτη στιγμή επιστράτευσε άριστους επιστήμονες της οικονομίας και οργανώσαν τους μηχανισμούς της οικονομικής διαχείρισης, των οποίων τα αποτελέσματα έγιναν αισθητά από τον πρώτο χρόνο αφού τα άδεια ταμεία άρχισαν να έχουν πλεονάσματα και για πρώτη φορά έγινε καταγραφή της ακίνητης εκκλησιαστικής περιουσίας που την αύξανε με τις αγορές γειτονικών οικοπέδων σε γεινιάζοντα κτήματα.

Ήρθε η διάδοχη καρτάσταση – Σεραφείμ Τίκα – η οποία όλους αυτούς τους απομάκρυνε και έδωσε τα πρωτεία και την κεντρική ευθύνη της οικονομικής πολιτικής της Εκκλησίας σε άνθρωπό του που δεν διέθετε ούτε απολυτήριο του Γυμνασίου. Και για να έχουν νομιμοφάνεια τροποποίησαν τον Κανονισμό της Διοικήσεως του Ο.Δ.Ε.Π. – που απαιτούσε ο διοικητής του να είναι κάτοχος πτυχίου Ανωτάτης Οικονομικής Σχολής – και θέσπισαν διάταξη που προέβλεπε ότι μπορεί ο διοικητής να είναι ακόμα και... αγράμματος!

Δεν άργησαν στον Ο.Δ.Ε.Π. να εμφανιστούν τρομερές ατασθαλίες. Τότε αναγκάστηκε η Σύνοδος να κάνει μερικές μεταβολές. Έδωσε τον αγράμματο διοικητή και στη θέση του εγκατέστησε κάποιον πάλι ευνοούμενο του Σεραφείμ.

Για τις ατασθαλίες, κάποιο αόρατο χέρι σταμάτησε τις έρευνες που είχαν ξεκινήσει, και έτσι ποτέ δεν αποκαλύφθηκαν ποιες χερούκλες ήταν αυτές που τις έχωναν στο ιερό εκκλησιαστικό κορβανά!

Αυτός ο εκκλησιαστικός Οργανισμός, που μπόρεσε επί Ιερωνύμου Α΄ σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα να ανδρωθεί και να δώσει μεσοκωμόνες καρπούς, με την Σεραφειμική αλλαγή μαράζωσε, και του φόρτωσαν από πάνω τόσες αρχιεπισκοπικές αμαρτίες που στέναζε κάτω από το βάρος των.

Το εκκλησιαστικό ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ, που με τεράστιο αγώνα και κόπο καταρτίστηκε δίνοντας πληροφοριακά στοιχεία για το κάθε κτήμα, το... **ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΝ!** Γιατί...; Γιατί τους έβαζε φραγμό στα άνομα σχέδιά τους.

Την εταιρία Προγραμματισμού και Αναπτύξεως της Εκκλησιαστικής Περιουσίας την διέλυσαν, και όλα ξαναγύρισαν στο σημείο “μηδέν”!

Έτσι πούλαγαν ανεξέλεγκτα εκκλησιαστικά κτήματα, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν, το δε αντίτιμο ενθυλάκωναν στα δικά τους ερμάρια.

Και αν τύχαινε και χτυπούσε την πόρτα του Μητροπολιτικού τους μεγάρου κάποιος ελεγκτής και δήλωνε, πως είναι εξουσιοδοτημένος να κάνει έλεγχο στη διαχείριση, τον απέμειναν με τραχύτητα ή του παρουσίαζαν το πολλοστημόριο των διαχειριστικών βιβλίων, που άντεχε στη δημοσιότητα.

Όλα αυτά, και πολλαπλάσια ακόμα, είναι καθημερινά τόσο γνωστά, που δεν τολμάει κανένας να τα αμφισβητήσει.

Να πως φθάσαμε έως εδώ. Να πως έγινε και λεηλατήθηκε η εκκλησιαστική περιουσία. **ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ**

ΑΓΩΝΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΙΑΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 269 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019
Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τασσόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Φαξ: 2410 551113
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
www.agonas.org
info@agonas.org

λιτανεύοντας μια ολόκληρη ζωή το Ευαγγέλιο της αγάπης και προσφοράς “Θυσία ζώσα, ευάρεστος τω Θεώ”.

Όσο απομακρυνόμαστε χρονικά από την ιστορική διαδρομή του, τόσο νοιώθουμε την ανάγκη να γυρίσουμε πίσω, στην πιστοποιημένη και καταξιωμένη λάμψη του, να θυμηθούμε τις σοφές διδασχές του, τη διάφανη αγιότητα, την αλέκιστη ιερωσύνη του, την ακάματη λειτουργική του φροντίδα που μας ζωογονούσε πνευματικά.

Ο Ερημίτης αυτός υπήρξε σημάδι διάφανου βιώματος και ανυστερόβουλης προσφοράς μέσα στα δύσκολα χρόνια της νεώτερης ιστορίας. Ήταν δώρο του Θεού στα χρόνια της άρνησης και της στρατευόμενης αθεΐας, πηγή ελπίδας και έμπνευσης για τις γενιές που θα έρχονταν πίσω του.

Ο π. Ανάργυρος, 25 χρόνια μετά την οσία κοίμησή του, στέκεται εκφραστικός και επιβλητικός στο βάθος της ιστορίας, δίχως να τον μετακινούν οι θύελλες και δίχως να τον μεταλλάσσουν οι ρύποι. Εξακολουθεί να είναι οδηγός για κείνους που λαχταρούν να βρίσκονται σταθερά ενσωματωμένοι στην ορθή πίστη, στην Ορθόδοξη παράδοση και στην ιστορική αδελφότητα.

Ο νέος επίσκοπος, που με αγέρωχο και εντυπωσιακό βηματισμό ανέβηκε τα σκαλοπάτια του θρόνου της Λαρισαϊκής Εκκλησίας, θέλησε φέτος να τελέσει το ιερό μνημόσυνο του ανθρώπου που επί μια τριακονταετία υπηρέτησε την τοπική Εκκλησία.

Ο επίσκοπος στο χειμαρρώδη λόγο του αναφέρθηκε πρώτα στην ευαγγελική περικοπή και στη συνέχεια στο πρόσωπο του μακαριστού Αναργύρου. Στάθηκε για αρκετή ώρα ψηλαφώντας τη βιοτή και τους αγώνες του παρουσιάζοντας στοιχεία χαρακτηριστικά και υπέροχα, γνωστά και άγνωστα, φωτογραφίζοντας το άγιο και ακαταμάχητο μεγαλείο του Ερημίτη ανδρός.

Δεν άργησε όμως το κλίμα να ανατραπεί. Εκείνοι που πίστεψαν ότι ο επίσκοπος προσφέρει λόγο φερέγγυο, τον λουστράραν ως χαρισματικό και γνήσιο ηγέτη που θα θεραπεύσει τις πληγές που προκάλεσε η ασυδοσία, η βεβήλωση των ιερών Κανόνων, η κατάπτωση του Συντάγματος, η περιφρόνηση δεκάδων αποφάσεων του Ακυρωτικού Δικαστηρίου (ΣτΕ) της Πατρίδας μας από τον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ Τίκα με το που αναρριχήθηκε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο, συνεργούντος του δικτάτορα Ιωαννίδη, για να καλύψει τις βρωμιές των μοιχειπιβατών δεσποτάδων και να ικανοποιήσει την επιθυμία των μασόνων, που οι 12 εκδιωχθέντες άγιοι επίσκοποι πρωτοστάτησαν ώστε η Ιεραρχία της Εκκλησίας το 1992 να τους καταδικάσει.

Ο κ. Ιερώνυμος μεθυσιμένος από τη μεγάλη συρροή του κόσμου και παραδομένος στη συναρπαγή της στιγμής, εξέπεμψε κατήφεια και απογοήτευση όταν προσπάθησε να αναστρέψει την αλήθεια και να υποτιμήσει την νοημοσύνη μας. Προκαλώντας “κραχ”, κατάφερε, χωρίς να το υποπτευτεί, να επικυρώσει τη λαϊκή ρήση «**Η γλώσσα λανθάνουσα τ' αληθή λέει**», και αντί να ανεβάσει τις επισκοπικές μετοχές, αποκάλυψε πνεύμα επικίνδυνης ασυνέπειας, απομυθοποίησε το είδωλο και τις πληθωρικές υποσχέσεις του, ότι: «Εδώ υπάρχουν οι τάφοι δύο αγίων. Μέχρι η Εκκλησία να καθιερώσει τα απολυτικά τους, εμείς θα ψάλουμε τρισάγια...». Ο λαός ο αγνός και εύπιστος το δέχθηκε με ικανοποίηση και ευφροσύνη το μήνυμα. Και τώρα απροσδόκητα ακούει από τον ίδιο αρχιερέα: «Εδώ (ο π. Ανάργυρος) έδωσε πραγματικά τον εαυτό του, εδώ εργάστηκε όσο κανείς, εδώ εργάστηκε όσο λίγοι, και πριν ξεκινήσει το **λεγόμενο πρόβλημα** της Λάρισας, ο π. Ανάργυρος έδωσε την απάντηση με το να αρνηθεί να καταλάβει τον θρόνο της Λάρισας αν και είχε εκλεγεί πρώτος εις το τριπρόσωπο

στις εκλογές του 1968.

ΑΡΝΗΘΗΚΕ. Αρνήθηκε για λόγους που δεν είναι της παρούσης να αναπτυχθούν. Ήταν η στάση του, η πλέον καθαρά, η πλέον σαφής, η πλέον έντιμος, η πλέον πνευματική, η πλέον αγία και γι' αυτό ο Θεός τον ευλόγησε...».

Εδώ “άγιο” δέσποτα, ο λόγος σας υποκρίπτει την “κατά συνθήκη” σκοπιμότητα. Μου είναι ακατανόητο επίσκοπος “εις τύπον και τόπον Χριστού”, που ο λόγος του πρέπει να είναι φως, να είναι αλήθεια, να απηχεί την θεία μελωδία, να προσφέρει τους ανθούς της ανόθευτης Θεολογίας, το ωμοφόριο να είναι φορτισμένο με την ευθύνη της εντιμότητας, της γνησιότητας, της Ευαγγελικής διδαχής, και αν' αυτού να ανοίγει (ανοίγετε) ένα βιβλίο – τα ενδότερα της ψυχής – γεμάτο, με γράμματα όμορφα, καλλιγραφικά αλλά με παραποιημένα στοιχεία που προσάπτουν υπονοούμενη μομφή και κηλιδώνουν λευκούς χιτώνες! Αυτό μας έθλιψε και μας εξόργισε.

Έμεινα άφωνος. Ο λογισμός μου μπλοκάρισε όταν πληροφορήθηκα ότι σε παρατήρηση εκκλησιαζόμενου (“Τί είπατε σε βασιμώτατε;”) του απαντήσατε: “Άσ' τους... δεν καταλαβαίνουν!”. Και επειδή καταλάβατε ότι οι Λαρισαίοι καταλαβαίνουν και η στιχομυθία ξεγλίστρησε και άρχισε να γίνεται γνωστή, γι' αυτό στα ΜΜΕ και στο σάιτ της μητρόπολης καταχωρήσατε το άσχετο απ' όσα είπατε στην ομιλία, δηλ. «Το 1968 αρνήθηκε – ο π. Ανάργυρος – την εκλογή του ως Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου, παραμένοντας πιστός στον όρκο της αφιερώσεώς του στην Αδελφότητα “Η Ζωή”».

Αισθάνεται κανείς προδομένος, όταν βλέπει μέσα στην Εκκλησία – εκεί που πρέπει να λάμπει η αλήθεια, εκεί, που βρίσκεται ενθρονισμένος ο σαρκωμένος Λόγος και διακινείται μυστικά «το Πνεύμα της Αληθείας» – να χρησιμοποιείται με άνεση η πλαστότητα για λόγους σκοπιμότητας. Τότε σκυθρωπάει, σφίγγει τα χείλη, συστέλλει τα αισθήματα και ξεσπάει.

Σκύβοντας στο πολύπλοκο ιστορικό αρχείο, θα περιγράψω εν συντομία τα στοιχεία, αλέκιστα και αδωροδόκητα, καθαρίζοντας τις κηλίδες της συμβατικότητας και της αναλήθειας.

Ο π. Ανάργυρος τον Αύγουστο του 1955 διώχθηκε από τον αποικιακό αγγλικό διοικητή της Κύπρου, και αμέσως έπιασε “**δουλειά**” στην Αδελφότητα και κατηχητής στον Ιερό ναό του Αγ. Παντελεήμονα Αχαρνών. Στις αρχές του 1956 αγκυροβόλησε στη Λάρισα. Συνέπεσε με την αλλαγή μητροπολιτών. Ο Λαρίσης Δωρόθεος έγινε αρχιεπίσκοπος και Λαρίσης έρχεται με μετάθεση ο Δημήτριος Θεοδόσης από Γυθείου.

Με τον θάνατο του Δημητρίου 1959 ξέσπασε το μεγάλο – πρωτόγνωρο για τα εκκλησιαστικά δεδομένα – σκάνδαλο Γενναδίου και άλλων δύο ιερωμένων. Τότε η Τεκτονική Στοά με όλα τα παρακλάδια, καταφέρθηκαν εναντίον του π. Αναργύρου διότι πίστευαν ότι πίσω από τον συνταγματάρχη Νικ. Μπόγκα, που με την τότε ΕΣΑ αποκάλυψαν τους... δράστες, ήταν ο π. Ανάργυρος.

Ο νέος μητροπολίτης Ιάκωβος Σχίζας που ήρθε στη Λάρισα, όχι μόνον προστάτευσε τον π. Ανάργυρο από τις σκληρές επιθέσεις των, αλλά και όταν ζήτησε ο πατήρ το 1966 να μετακομίσει στην Αθήνα για να αναλάβει προϊστάμενος της Αδελφότητας, ο επίσκοπος Ιάκωβος του αρνήθηκε – μέχρι ενός σημείου – διότι τον είχε απαραίτητο συνεργάτη του.

Στις 28 Μαΐου του 1968 η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος τον εξέλεξε ως μη-

τροπολίτη Λάρισας και Πλαταμώνος στη θέση του παραιτηθέντος Ιακώβου Σχίζα. Ο π. Ανάργυρος αποποιήθηκε την εκλογή του – παρά τις μεγάλες πιέσεις που του έγιναν – για δύο βασικούς λόγους: **Πρώτος**, είχε αναλάβει όλο το βάρος της Αδελφότητας και δεν ήθελε να την αφήσει ακέφαλη για τη δική του δεσποτοποίηση, γι' αυτό και στον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α' είχε πει: «**Μακαριώτατε προημιώ να παραμείνω ως απλός στρατιώτης εις τις τάξεις της Αδελφότητας και της Εκκλησίας.**».

Και ο **δεύτερος** λόγος ήταν ο “**κανόνας**” που έβαλε η μητέρα του στον ίδιο και στον αδελφό του π. ΦΩΤΙΟ: “**Να γίνουν κληρικοί αφού το επιθυμούσαν και είχαν θείο ζήλο, αλλά μέχρι του βαθμού του αρχιμανδρίτου. ΠΟΤΕ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ**”. Αυτό τον όρο, τον έβαλε ως Ιερό Κανόνα και δε σκέφθηκε ποτέ να τον παραβιάσει. Αυτοί είναι οι λόγοι που αρνήθηκε, δέσποτα Ιερώνυμε, ο π. Ανάργυρος και δεν δέχτηκε να γίνει επίσκοπος Λάρισας, και όχι τα αραδιασμένα υπονοούμενά σας που σκοπό είχαν μάλλον να αποπροσανατολίσουν το πλήρωμα της Εκκλησίας βάζοντάς του αμφιβολίες.

Είπατε και άλλα που δεν είναι του παρόντος – μ' αυτά θα ασχοληθούμε σε άλλο κείμενο –. Εκείνο που μ' αιφνιδίασε, τρομάζοντάς με, είναι τα υπονοούμενα που αφήσατε χωρίς να έχετε προσωπική αντίληψη γιατί δεν ήσασταν εδώ. Δεν γνωρίζω από ποιες πηγές αντήλασσε τις πληροφορίες ή αποτελούν γέννημα απελπισμένου καλάρου.

Να επαναλάβω, δέσποτα Ιερώνυμε, τα λόγια σας: «**Έμεινε (π. Ανάργυρος) απ' έξω από πολλά, τα οποία ενδεχομένως και στο όνομα του Χριστού, γιατί γνώριζε ότι αυτά δεν είχαν ευλογία και έπρεπε να συμπεριφερθεί και να σταθεί αλλιώς...**» τα οποία βρίσκω εκτός τόπου και χρόνου. Αποφεύγω την λεπτομερή περιγραφή, διότι θα πάρει μήκος και βάθος, και θα γεμίσει τις ψυχές μας με θεραπευτική μελαγχολία. Να ξέρετε μόνον ότι η παραχάραξη των γεγονότων είναι βιασμός της ιστορικής αλήθειας, η δε παραποίηση τους αποτελεί ένα καινούριο έγκλημα.

Δεν προτίθεται, π. Ιερώνυμε, να σας κάνει το δάσκαλο, διότι υπάρχει διαφορά μόνρφωσης. Είμαι ένας απλός, ένας από τους χιλιάδες Αγωνιζόμενους που βρεθήκαμε πλάι στο Σίμω-

να που φορτωμένος το Σταυρό του Χριστού, ανηφόριζε προς τον Κρανό του τόπο. Ζήσαμε τον κατατρεγμό, τη χλεύη, τις βουρδουλιές των δυνά-

μεων καταστολής, τις ειρωνείες των αστυνομικών, τις βλασφημίες των αρχόντων, τις φωνές του όχλου, τις εκατοντάδες δίκες, φυλακίσεις κ.ά. που επί σαράντα πέντε χρόνια σηκώνουμε το βάρος των αυθαιρεσιών αυτών, γι' αυτό επιβάλλεται και εκ μέρους των ζώντων και κεκοιμημένων αδελφών Αγωνιζόμενων να μιλήσω και να διαμαρτυρηθώ για την πλαστογραφία, που οδηγεί στην παραπληροφόρηση και στην παραπλάνηση της ιστορίας.

Η αρχιερωσύνη, δέσποτα, είναι προσφορά λατρείας στο Θεό και σχέση κοινωνίας και αγάπης με το λαό. Ο λαός του Θεού δεν στρατεύεται σε μία άλογη και άφωνη μάζα, έτσι, που να δέχεται παθητικά από τον επίσκοπο την οδηγία ή την επιτίμηση, δίχως την άνεση της εκκλησιαστικής κοινωνίας και επικαιριότητας, δίχως το δικαίωμα του αντιλόγου και της κρίσης. Συγκροτεί το λογικό ποιόνιο, το ελεύθερο και υπεύθυνο σώμα, και είναι υπόλογο για την ακεραιότητα του θησαυρού της Παράδοσης και της ενεργοποίησης των Ευαγγελικών προσταγμάτων σε συγκεκριμένη ιστορική στιγμή.

Ο λαός του Θεού σκέπτεται ελεύθερα, στοχάζεται διακριτικά, διαφωτίζεται με χαρισματικό λόγο, εμπνέεται από τα φωτεινά παραδείγματα, ευθυγραμμίζεται στα ίχνη των αγίων, εντάσσεται δυναμικά στο ζωντανό οργανισμό της εκκλησίας και διατηρεί στο ακέραιο το δικαίωμα της αμφιβολίας, της διαμαρτυρίας και της αντίστασης. Έχει την υποχρέωση, όταν περιφρονούνται οι Ιεροί Κανόνες, και η Παράδοση της Εκκλησίας, γίνεται κατάχρηση εξουσίας, καταπάτηση του Συντάγματος και των Νόμων του Κράτους, να αντιδρά.

Όταν ένας άγιος (ο π. Θεολόγος) αντιμετώπισε ως ο ειδικότερος εγκληματίας, καταδικάστηκε δίχως να δικαστεί, εξορίστηκε χωρίς να τον ακούσουν, τον επέβαλαν εξάμηνη διαθεσιμότητα, τον φόρτωσαν επιτίμια, του έστησαν προκατασκευασμένο δικαστήριο και χωρίς να έχουν μπροστά τους ούτε ένα στοιχειώδη φάκελο, τον δίκασαν σε δεκαετή αργία, του αρνήθηκαν την έφεση, σοφίστηκαν Νόμο που απαγόρευε να ζητήσει προστασία από Δικαστική εξουσία της Πατρίδας μας ή της Ευρώπης, εκμαίευσαν, συνωμοτικό διάταγμα και τον εκθρόνισαν για δευτερογενή φορά, καταφέρατε την Εκκλησία του Χριστού, που είναι ο Παράδεισος, να μεταποιήσετε σε κόλαση.

Γι' αυτό ο λαός ξεσηκώθηκε, διαμαρτυρήθηκε και απέρριψε τους δοτούς ρασοφόρους διότι δεν στοιχίζονταν στην παράδοση των Αποστόλων και δεν ενσάρκωνονταν στα βιώματα των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας.

Λυπάμαι καταθέτοντας σαν μαρτυρία την αδιάψευστη θλιβερή εμπειρία μου. Γεγονότα, που είναι νωπά, που' ότι πέρασαν δεκάδες χρόνια, καταστάσεις που τις ζήσαμε, που για πολλούς, όταν τα γραφόμενα έρθουν στο φως και θα φαίνονται μυθιστόρημα εξωγήινης φαντασίας, στίγμα και πράξεις καταλυτικές, μοτίβο κυρίαρχο μεταποίησης της δοξολογίας σε θρήνο, τότε θα αναφωνούν “**Κύριε σώσε μας!**”

Με βαθύ σεβασμό στο αξίωμά σας, Σεβασμιώτατε δέσποτα, σαν πιστά μέλη της αγίας Εκκλησίας, σας πληροφορούμε ότι μας συνταράσσει η διγλωσσία και τα λίγα που παραθέσαμε πιστεύουμε ότι ακούν για να δείξουν τη σύγχυση που επικρατεί από την στρεβλωτική επιχειρηματολογία σας, και παραπλανητική διαλεκτική που γίνεται παγίδα.

Όλοι εμείς δεν θα πάψουμε να προσευχόμαστε, ελπίζοντας να μετακινηθείτε από την διγλωσσία της σκοπιμότητας στη διαύγεια της «**επάνω όρους κειμένης πολιτείας**» (Ματθ. 5, 14).